

1

เพลิงวายุ & พรธฟ้า

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

ณ สวนสาธารณะเซ็นทรัลปาร์กซึ่งอยู่ในเขตปกครองแมนฮัตตัน เป็นหนึ่งในสถานที่หลักซึ่งนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกต้องมาสัมผัสเมื่อมาเยือนนิวยอร์ก ขนาดเนื้อที่ราวแปดร้อยเอเคอร์เพียงพอสำหรับเป็นทั้งแหล่งพักผ่อนของคนเมือง และเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งจะเห็นนักท่องเที่ยวทั้งที่มาเป็นกลุ่มหรือมาเป็นการส่วนตัวโดยไม่ต้องมีไกด์แนะนำ เดินเที่ยวชมรวมทั้งทำกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะการถ่ายภาพเพื่อบันทึกไว้เป็นความทรงจำ

เพลิงวายุ รังสีมันต์ ปรายตามองบรรยากาศจากรอบนอกของ เซ็นทรัลปาร์กพร้อมเคาะปลายนิ้วกับพวงมาลัยรถเป็นจังหวะตามเพลง ซึ่งเจ้าตัวเปิดฟังแก้มือ สายตาคู่คมมองบรรดาสุนัขที่ชายวัยกลางคน ร่ามจูงมาแล้วยกยิ้มเมื่อเจ้าพวกหมาดี้อทำท่าไม่ยอมเดินต่อแม้ เจ้าของจะพยายามดึงรั้งสายจูงแค่ไหน

“หมาไม่ต้อไม่เทพสินะ”

เขานึกถึงบรรดาหมาที่เลี้ยงไว้ ซึ่งเป็นของตนเองและพี่น้อง
ไซบีเรียนฮัสกี้คือสุนัขคู่บุญของครอบครัว พ่อแม่รักหมาพันธุ์นี้มาก
พวกเขาก็โตมากับบรรดาหมาๆ ขนฟูตาเขียวตาฟ้าและกวนประสาท
บางตัวก็โลกส่วนตัวสูงจนน่าตะลึงป้าบ เมื่อเรียนจบทำงานพ่อแม่ก็ยัง
จัดน้องหมามาให้เล่นเป็นเพื่อนคนละตัว

ร่างสูงร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรเอนลงบนนักฟิงของรถสปอร์ต
สีเขียวแสบตา ฮัมเพลงในลำคอพร้อมทั้งคิดเรื่องของตนเองระหว่าง
รอคน โดยเฉพาะพี่ชายคนโตถ้ารู้ว่าโอดงานมาทำเรื่องนี้ มีหวังหูสองข้าง
ต้องจมน้ำลายแน่ เพลิงวายุนี้ถึงสีหน้าครุ่นคิดพร้อมคิ้วขมวดรับกับ
ริมฝีปากที่พริ้งพวูวาจาเชือดใจที่ฟังชินจนคิดว่าพี่ชายกำลังร้องเพลง
กล่อม บางครั้งคิดว่าถ้าเพลิงเมฆาไม่เอาดีทางธุรกิจน่าจะไปเป็นอาจารย์
รับรองนักศึกษาจมน้ำลายตายเรียบ

สายตาคู่คมสีน้ำตาลเข้มมองกระจกด้านข้างเมื่อเห็นหญิงสาว
คนหนึ่งคว่ำร่างของเด็กหญิงวัยสามสี่ขวบที่กำลังวิ่งไล่ตามลูกบอลสีสวย
ลงถนน เจ้าของร่างสูงราวร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรโอบร่างเด็กหญิง
ขึ้นมาแนบกายทั้งที่บนร่างผอมเพรียวนั้นก็มีกระเป่าสะพายใบโตและ
แฟ้มเอกสารในมือ เขาตัวโตตาจากภาพด้านท้ายรถมายังกระจกด้าน
ผู้โดยสารซึ่งเจ้าของร่างสูงในชุดลำลองสีเข้มเคาะกระจกรถเบาๆ มือหนา
ปลดล็อกให้ผู้มาเยือนเข้ามา ทั้งคู่ยกคิ้วให้กันเป็นการทักทาย

“รอนานไหมวะ โทษที่ที่ช้า เกือบถูกจับได้เลยต้องเสียเวลา
เบี่ยงความสนใจ” ดิว-दनัยภพ พงษ์พัฒนา เอ่ยบอกเสียงติดหอบ
เพราะเจ้าตัวเดินแกมวิ่งมาตลอดทาง

เจ้าของรถหันไปหยิบขวดน้ำที่วางในกล่องด้านหลังคนขับมาส่ง
ให้เพื่อน “ดื่มก่อนค่อยเล่า ว่าแต่ไม่มีใครตามมาแน่ใช่ไหม” เพลิงวายุ
กวาดตามองบริเวณรอบรถด้วยสายตาระแวดระวัง

“ไม่มีแน่ ภูเดินวนไปวนมาสองสามรอบจนมั่นใจว่าสลัดคนตามสำเร็จถึงรีบวิ่งมาหา มึง ไปเถอะ หาอะไรยัดปากค่อยไปหาไอ้ทนาย ปานนี้มันร่างคำร้องส่งฟ้องกูไปแล้วมั้ง แต่จะว่าไป ไอ้ทนายมันมีบุญนะ สามารถใช้กู่กูชขายเจ้าสัวใหญ่กับมึง ซีอีโอบริษัทจดทะเบียนหลัก พันล้านมาช่วยงานสืบข่าวให้”

“เพราะใครก็คาดไม่ถึงไงว่าเราสองคนจะมาทำงานแบบนี้ ไอ้ทนาย มันถึงหลอกใช้งานพวกเราบ่อยๆ” เพลิงวายุยิ้มมุมปากเมื่ออีกฝ่ายบ่นถึงเพื่อนอีกคนในกลุ่มที่เป็นทนายความชื่อดังและปากร้ายเมื่ออยู่กับเพื่อน โดยเฉพาะคนข้างๆ เขาที่เวลานี้ทิ้งร่างฟิงเบาะเพราะเหนื่อยจากการกระดกน้ำไม่คิดชีวิตแบบโง่ๆ “กระดกน้ำตอนเหนื่อยดีไม่จุกตาย” มันหันมาสู้นักกลางให้เพราะดำไม่ออก เขาหัวเราะแล้วเคลื่อนรถออกไป เพราะเลยเวลานัดมากกว่าสิบนาทีแล้ว

เสียงเครื่องยนต์และความจ่อแจของการจราจรบนท้องถนน ในนิวยอร์กเป็นอะไรที่คนเดินดินคุ้นชิน พรระฟ้า นรากรเดินจิบชาร้อน ในแก้วกระดาษด้วยจิ้งหะกั้วเดินที่ไม่เร่งรีบแต่ก็ไม่ช้าจนกลายเป็นเอื่อยเฉื่อย หลังจากสอบชิงทุนมาเรียนปริญญาโทด้านคอมพิวเตอร์ที่นิวยอร์กสำเร็จ แต่เธอก็สละทุนที่ได้ให้ผู้อื่นไปเมื่อผู้ปกครองประสงค์จะให้ยืมเอง ด้วยเหตุผลที่เธอปฏิเสธไม่ได้

สุริยะ สุริยะสงคราม เจ้านายของพ่อแม่เป็นคนเสนอทุนให้ยืม แม้ใจจริงเธอรู้ว่าท่านต้องการออกทุนให้ฟรี แต่คงรู้ว่าเธอไม่รับแน่ เหตุผลที่ถูกนำมาเอ่ยอ้างคือ เธอเป็นลูกสาวของคนที่ช่วยชีวิตท่าน ระหว่างที่ทำหน้าที่เป็นบอดี้การ์ด และท่านก็มีเงินมากพอที่จะให้เธอยืมเรียนโดยไม่เดือดร้อน สละทุนหลวงให้คนที่ไร้โอกาสจริงๆ ดีกว่าท่านบอกวาเมื่อเธอเรียนจบจะกลับมาช่วยงานที่ไร่กียินดี หรือพอใจจะทำงานที่อื่นก็ไม่ใช่ไร ขอแค่ส่งข่าวมาบ้างว่าสุขสบายดี ส่วนเงินที่ให้ยืมเรียนก็ให้จ่ายคืนปีละครั้งเท่าที่เธอมีกำลัง หลังจากนอนคิดอยู่

สามวันสองคืนเธอจึงยอมรับข้อเสนอ อย่างน้อยก็มีคนหนึ่งที่ได้รับโอกาสจากทุนที่เธอสละสิทธิ์ โดยเธออยู่ในความดูแลของ เปลวตะวัน สุริยะสงคราม

พระราชฟ้าเป็นกำพร้าเพราะพ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่เธอยังไม่เข้ามหาวิทยาลัย พ่อทำงานเป็นหัวหน้าบอดีการ์ดให้สุริยะซึ่งเป็นเจ้าของไร่รุ่งนและกิจการหลากหลายทางภาคเหนือของประเทศไทย แม่เป็นพนักงานบัญชีที่โรงงานไวน์ของไร่ เธอเติบโตมาในไร่รุ่งนกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา โดยเป็นเพื่อนเล่นกับลูกสาวของสุริยะเพราะอายุที่ต่างกันไม่มาก ชีวิตวัยเด็กสนุกสนานไปตามวัย ก่อนจะถึงจุดเปลี่ยนเมื่อสูญเสียทั้งพ่อและแม่

พระราชฟ้าเดินทางมาเรียนต่อที่นิวยอร์กได้เกือบสามปีแล้ว สองสามเดือนแรกแทบนอนร้องไห้ด้วยความไม่คุ้นชินกับการมาเผชิญโลกกว้างตามลำพัง หลายครั้งที่คิดจะติดตอไปหาเพื่อนสนิทของเปลวตะวัน ซึ่งทำธุรกิจอยู่ที่นั่นตามนามบัตรที่เปลวตะวันเคยให้ไว้ แต่เธอก็ฮึดสู้ด้วยตัวเองโดยเก็บนามบัตรใบนั้นไว้ซอกลิ้นสุดของกระเป๋าสตางค์ พอเข้าเดือนที่สี่เธอก็ค่อยๆ ปรับตัวได้ เริ่มมีพี่สาวพี่ชายซึ่งเป็นคนไทยมาทำความรู้จัก บางคนทำงานแล้ว บางคนมีครอบครัวอยู่ที่นี้ พวกเขาพบกันตามร้านกาแฟหรือไม่ก็ตามซูเปอร์มาร์เก็ตเพราะเป็นคนไทยเหมือนกันจึงพูดคุยถามไถ่กันตามประสาคนชาติเดียวกัน ซึ่งบางคนถูกชะตาก็มีแลกเปลี่ยนไว้ติดต่อกัน แต่บางคนก็ดูไม่น่าไว้ใจก็เลี้ยงๆ ห่างๆ แยกจากกันไป

พอเข้าเดือนที่หกพระราชฟ้ามีความสุขดีกับชีวิตในต่างแดน ชีวิตในมหาวิทยาลัยก็เป็นไปตามปกติ ไม่ได้โดดเด่นไม่แข่งขันกับใคร นอกจากมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมตามมารยาท เธอไม่เป็นที่รู้จักและมีเพื่อนน้อยมาก เมื่อว่างจากเรียนก็ทำงานพิเศษทำ ซึ่งหาได้ตามป้ายประกาศหรือไม่พี่สาวพี่ชายคนไทยที่รู้จักแนะนำมา ไม่ว่าจะงานแปล งานพิมพ์เอกสาร

หรือรับเลี้ยงเด็กตามบ้านเธอรับหมด และได้งานประจำทำที่ร้านอาหารไทย
ในโรงแรมดัง เธอประจำอยู่ที่แผนกเครื่องดื่ม รายได้ดีพอสมควรเพราะ
เจ้าของร้านใจดี

พระราชฟ้าหย่อนถ้ายาลงในถังแล้วก้าวเดินเมื่อเหลือบมองนาฬิกา
เห็นว่าใกล้ถึงเวลานัดแล้ว ไบหน้าคมสวรับกับผิวขาวเหลือง เครื่องหน้า
ไม่เรียกว่าสวยโดดเด่นแต่ก็ชวนมองยามที่เจ้าของไบหน้าเสริมแต่ง
พระราชฟ้ามองซองเอกสารในมือพร้อมรอยยิ้ม เธอมีนัดสัมภาษณ์งาน
ที่บริษัทซอฟต์แวร์ชื่อดังติดหูชาวโลก หากได้งานนี้ชีวิตเธอจะก้าวไปสู่
ความมั่นคง ตั้งใจทำงานพร้อมเรียนปริญญาโทด้านบริหารอีกสักใบ
เพื่อวันหน้าอาจเปิดกิจการเล็กๆ ของตนเอง

“โอ๊ะ...หนูน้อย” ร่างผอมเพรียวถลาเข้าไปโอบร่างเด็กหญิงซึ่งกำลัง
วิ่งตามลูกบอลสีสวยที่กลิ้งลงถนน “โอ้ๆ เด็กดี อันตรายนะคะ”

เด็กหญิงมองหน้าหญิงสาวแปลกหน้าแล้ววิ่งไปยังลูกบอลที่ค้างอยู่
บริเวณล้อหลังของรถสปอร์ตที่จอดติดเครื่องอยู่ “บอลหนู”

พระราชฟ้ามองตามแล้วพยักหน้าให้พร้อมยิ้มหวาน “เดี๋ยวพี่เก็บให้
เนอะ”

“ขอบคุณค่า” เด็กหญิงยื่นไบหน้าไปจับแก้มพี่สาวใจดีแล้วยิ้มชื่น
พระราชฟ้าหัวเราะเอ็นดู เธอวางซองเอกสารไว้บริเวณหลังกระบะไปรงรถ
เพื่อให้มีอ่าวงไปหยิบลูกบอลให้เด็กน้อย “อึบ...ได้แล้ว” เธอยื่นให้เจ้าของ
ที่มองลูกบอลตนเองตาโต

“พี่สาวเก่งๆ” พระราชฟ้าเดินไปหยุดบริเวณข้างสวนเพื่อให้ห่างไกล
จากถนน “คุณพ่อคุณแม่ไปไหนคะ ทำไมมาอยู่คนเดียว”

“มีแม่ให้รถทรงนี้”

พระราชฟ้าพยักหน้าอย่างเข้าใจ เด็กหญิงคงทำบอลหลุดมือ
จึงวิ่งตามเก็บ เธอหันไปมองหญิงสาวอเมริกันผมทองซึ่งเดินมาหาด้วย
สีหน้ากังวล คงเป็นแม่เด็ก เธอเอ่ยบอกเด็กหญิงยิ้มๆ “แม่มารับแล้ว

“ไปหาเร็ว” สีหน้าแม่เด็กดีขึ้นเมื่อเด็กหญิงวิ่งไปหาทันทีเมื่อเธอวางร่างเล็กลงพื้น

“มัม พี่สาวใจดี” เด็กหญิงฟ้องเสียงใส แม่เด็กละสายตาจากลูกสาวเพื่อส่งยิ้มให้หญิงสาวแปลกหน้าที่ลูกสาวขึ้นชม

“ขอบคุณค่ะ โรซี่บอกลาพี่สาวเร็ว”

พระราชฟ้าโบกมือพร้อมส่งยิ้มให้สองแม่ลูกที่โบกมือลาก่อนจะเดินจากไป เธอมองมือที่ว่างเปล่าแล้วหันไปยังสิ่งที่เพิ่งนึกถึง ถอนใจยาวเมื่อเอกสารยังคงวางนิ่งอยู่ที่เดิม เธอสาวเท้าไปทันทีแล้วหยุดชะงักจ้องสิ่งที่เรียกว่ารถซึ่งกำลังเคลื่อนที่จากไป พระราชฟ้ารีบวิ่งไปหวังคว้าเอกสารสำคัญทัน แต่เข้าไปเสียดนาที่เมื่อยานพาหนะสี่เียวพุ่งฉิวจากไป แม่เธอจะโบกมือส่งสัญญาณหวังว่าเจ้าของรถอาจมองเห็นทางกระจกมองหลังบ้าง แต่ก็ไม่เป็นผล

“โอ้เอ๊ย ทำไมช่วยแบบนี้ ก้าวเท้าไหนออกจากบ้านกันนะยายพระราชฟ้า” สบถบนตนเองด้วยสีหน้าขัดใจ พระราชฟ้ามองตามเอกสารซึ่งปลิวจากท้ายรถร่วงหล่นลงบนถนนและถูกยานพาหนะบนท้องถนนเหยียบเล่นทีละคันๆ แม้อยากได้อเอกสารคืนเพียงใด เธอก็ไม่อาจหาญวิ่งลงไปเก็บกลางถนนแน่

พระราชฟ้าถอนใจยาวเมื่อเดินทางมายังบริษัทที่นัดสัมภาษณ์ นอกจากเธอจะสายไปสิบนาที เอกสารก็ไม่นำมา นี่คือการผิดพลาดจากความสะเพร่าของเธออย่างแท้จริง เจ้าของร่างเดินมาทึ่งกายลงบนม้านั่งด้วยสีหน้าหงอยๆ เพราะเสียดายโอกาส เมื่อวันนี้เธอไม่พร้อมโอกาสย่อมต้องเป็นของคนอื่น

“ไอ้รถบ้า รอหน่อยก็ไม่ได้ ไอ้คนขับรถใจดำจะจอดนิดก็ไม่มีแล้งน้ำใจ” อารมณ์พาลมาเต็มแม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าอีกฝ่ายไม่ผิด “จำทะเบียนได้นะพี่ เจอที่ไหนจะฝากรักสักสามสี่แพล” นั่งอาฆาตรดับอารมณ์แล้วหยิบมือถือขึ้นมาดูตารางงาน

“เอาละ ยังมีงานสอนภาษาไทยให้ทำชดเชยความช่วยเหลือในวันนี้”

เคต เมสัน มิลเลอร์ คือหญิงสาวอัจฉริยะร่างเล็กนิสัยน่ารัก เคตจ้างเธอสอนภาษาไทยและบอกเล่าเรื่องสำคัญเกี่ยวกับประเทศไทย ให้ฟัง ค่าตอบแทนงามจนเธอปลื้มปริ่ม และเพิ่งได้เงินค่าจ้างก้อนใหญ่ จาก สคาร์เล็ต พอร์ตแมน เจ้านายของเคต จากการช่วยงานสำคัญ ที่พกความสามารถด้านการพนันเป็นตัวช่วย

พ่อเธอเป็นเซียนไพ่มือทองเพราะเคยทำคดีเกี่ยวกับกาลีโนเถื่อน จึงฝึกฝนความสามารถด้านนี้เพื่อแฝงตัวเข้าไปทำงาน พ่อเล่าด้วย สีน้าภูมิใจว่านั่นเป็นคดีใหญ่ที่สุดในอาชีพตำรวจของพ่อ ความสามารถ ด้านนี้เธอได้รับมาเพราะความสนใจ ความสนใจในที่นี้ของเธอคือ ความสงสัยนำมาก่อน เช่นจะรู้ได้เช่นไรว่าใครจะชนะเดิมพัน

พ่อจึงสอนเทคนิคในการจับสังเกตผู้ร่วมเล่นและคนแจกไพ่ ตายิ่งไวยิ่งดี และเธอเกิดมาพร้อมดวงพนันซึ่งน้อยครั้งที่จะแพ้ เมื่อ อ่านสีหน้าแววตาผู้เล่นได้ยิ่งคำนวณได้ว่าเกมไหนจะพ่ายน้อยหรือ พ่ายมาก บวกกับดวงพนันที่ติดตัวมาเป็นของขวัญ เธอจึงชนะใน เกมพนันเสมอมา เบาๆ ก็แค่เสมอตัว แต่ถามว่าเธอชอบการพนันไหม ก็ไม่ เธอแค่สนใจการละเล่นแขนงนี้ แต่ไม่สนใจการพนันขั้นต่อ แค่ เล่นสนุกๆ กับเพื่อนสมัยเรียนยามเข้าค่าย ใครได้มากที่สุดคนนั้น เลี้ยงข้าวคนที่เสียทุกคน เธอมองการเล่นไพ่เป็นการละเล่นกระชับมิตร และฆ่าเวลายามว่าง ไม่พิสมัยใช้ทางนี้หากินกับเพื่อน

พระราชพ้ามองหน้าจ้อเมื่อมีเสียงเรียกเข้า เธอกรับ เอ่ยทักทาย เสียงรีนเริงแม่ใจจะบอบช้ำจากการพลาดงาน “เฮ้ ตื่นแล้วหรือคิด... ไทโร.มาชวนกินข้าวร้านอร่อยที่ไหนอีก” นิ้วหน้าเล็กน้อยเมื่อปลายสาย มีอาการตื่นเต้นหรือตื่นตระหนกจนพูดผิดๆ ถูกๆ

คีต-พิณเพลง ลังคีต สาวยิ้มสวยสดใสอ่อนหวาน ลูกสาวอาจารย์ มหาวิทยาลัยดังของกรุงเทพฯ คีตมาเรียนต่อด้านดนตรี อายุน้อยกว่า

เธอสองปี เป็นคนแรกที่เรียกว่าเพื่อน พวกเราอยู่หอพาร์ตเมนต์เดียวกัน และคุยกันถูกคองจึงสนิทกันเร็ว

พระราชฟ้าปลอบเสียงอ่อนเมื่อปลายสายเสียงเครือเหมือนจะร้องไห้ แต่พยายามกลั้นอยู่ “ใจเย็นๆ คีต ฮีบไว้อย่าเพิ่งร้องไห้ ตั้งสติสุดท้ายใจเข้าลึกๆ แล้วค่อยๆ เล่า” เธอนิ่งฟังเสียงลมหายใจของปลายสายและรอให้อีกฝ่ายพร้อม

คีตเสียงสั่นแม่จะพยายามตั้งสติ เมื่อสุดท้ายใจเข้าออกลดอาการตื่นตระหนกตามพระราชฟ้าบอก ก็พอช่วยได้แค่พูดรู้เรื่อง “ແກລກັບນິກ ถูกทำร้าย ตอนนี้อยู่โรงพยาบาลแถวมหาวิทยาลัย พระราช คีตกลัว”

“ใจเย็นๆ แถวนั้นมีตู้ขายเครื่องดื่มใหม่ ถ้ามี คีตไปซื้ออะไรก็ได้ ที่หวานๆ มาดื่มนะ พระราชจะรีบไป”

พระราชฟ้าลงจากรถแท็กซี่เดินแกมวิ่งเข้าไปยังโรงพยาบาล โทร.หา คีตเพื่อหาพิกัด เธอมาหยุดหน้าห้องฉุกเฉินกวาดตามองหาเพื่อน แล้วหันไปมองเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อ ร่างผอมบางของคีตวิ่งมากอด ทำทางเสียขวัญไม่น้อย เธอลูบแผ่นหลังใต้ไค้ตสีชมพูอย่างปลอบประโลม

“ใจเย็นๆ ถึงมือหอมแล้ว มานั่งก่อนแล้วค่อยเล่า”

พระราชฟ้าจับร่างเล็กนั่งลงบนเก้าอี้ริมทางเดิน เอื้อมมือไปจับมือคีต ซึ่งยังสั่นอย่างเห็นได้ชัด “พอจะเล่ารายละเอียดได้หรือยังว่าเกิดอะไรขึ้น”

คีตพยักหน้าเบาๆ พยายามตั้งสติและรู้สึกอุ่นใจเมื่อมีพระราชฟ้า อยู่เคียงข้าง “คิตนัดกับແກລว่าจะไปซื้อของกัน รออยู่หน้าพาร์ตเมนต์ ตั้งนานก็ไม่เห็นແກລมาตามนัด โทร.หากก็ไม่รับสาย กำลังจะไปหาที่ห้อง นิกก็โทร.มา บอกถูกทำร้ายอยู่ที่ลานจอดรถคอนโดฯ ผั่งตรงข้าม ตอนนั้นม่ีเสียงไซเรนทั้งรถตำรวจรถพยาบาลดังตึกกันให้วุ่นไปหมด นิกคงโทร.ตามมาช่วย คีตตกใจมากจึงรีบไปหานิก ไปถึงพบทั้งนิกทั้งແກລ ถูกจับใส่รถพยาบาล เลือดไหลเประอะเต็มตัวไปหมด คีตทำได้แค่ ยืนตัวแข็งทำอะไรไม่ถูก ช่วยอะไรແກລกับนิกไม่ได้เลย” คีตปล่อยโฮ

อย่างสุดกลั้วแล้วไผ่กอดพรระฟ้าแน่น

พรระฟ้าโอบร่างคีตแน่นทั้งเห็นใจทั้งสงสารเมื่อคนขวัญอ่อน
ต้องไปพบภาพสะเทือนใจแบบนั้น “สรุปว่านิกกับเกลถูกทำร้ายทั้งคู่
คีตอย่าเพิ่งวิตก ถึงมือหอมแล้ว สองคนนั้นไม่เป็นอะไรหรอก” เธอปลอบ
และพุดย่ำๆ ใ้คีตคลายกังวล พรระฟ้าถอนใจเมื่อนึกถึงเพื่อนที่ต้องมา
เคราะห์ร้ายบาดเจ็บสาหัสแบบนี้

ยายเกลเอ๊ย เธอนี่ดวงตกจริงๆ อยู่ดีๆ ก็มีเหตุเลือดตกยางออก
เกล-กชกร สิริวิชญ์ เป็นนักศึกษาปริญญาโทด้านวรรณกรรม สาว
แว่นหนาหน้าหนึ่ง ลูกสาวนักเขียนชื่อดังของเมืองไทย เกลเป็นคนเงิบๆ
เป็นผู้ฟังที่ดีและมีแง่คิดดีๆ ใ้คนรอบข้างเสมอเพราะอ่านหนังสือ
มาเยอะ อายุยี่สิบสามแต่ดวงตัวเหมือนคนผ่านโลกมาห้าสิบปี เกลเป็น
เพื่อนสมัยมัธยมปลายของคีต และบังเอิญมาพบกันอีกครั้งที่นิวยอร์ก

พรระฟ้าเงยหน้ามองตำรวจสองคนที่เดินมาหาพวกเขาด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด เธอลุกขึ้นเอ่ยแนะนำตัว แล้วตอบคำถามเท่าที่ตอบได้

“ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือนะคะ ถ้าทางเรามีอะไรคืนหน้าจะแจ้ง
ให้ทราบทันที ช่วงนี้คุณและเพื่อนๆ ก็ระมัดระวังอย่าไปไหนตามลำพัง
ในที่เปลี่ยวเวลาดีๆ หากคนร้ายพุ่งเข้ามาที่พวกคุณอาจเกิดอันตรายได้”
นายตำรวจที่มียศสูงกว่าอีกคนลอบถอนใจ หลักฐานไม่แน่นและกำลังคน
ไม่พอ แม้จะสงสัยว่าหญิงสาวกลุ่มนี้อาจกำลังตกเป็นเหยื่อ แต่ถ้าไม่มี
หลักฐานชัดเจนก็ไม่สามารถขอกำลังคนมาคุ้มครองได้

พรระฟ้าย้อถามสีหน้าเป็นกังวลเมื่อเข้าใจสิ่งที่ตำรวจพยายาม
บอกเป็นนัยว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่ปกติ “แสดงว่าเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่
การปล้น แล้วคนร้ายทำร้ายเพื่อนฉันทำไมคะ พอจะสืบได้บ้างหรือยัง”

ตำรวจหนึ่งในสองซึ่งแลอายุน้อยกว่าอีกคนเป็นคนตอบ “เรากำลัง
สงสัยว่าจะเกี่ยวกับคดีสำคัญที่กำลังสืบอยู่ หลังจากสอบถามผู้เสียหาย
และลักษณะการลงมือหรือขนาดมิดที่ใช้ คล้ายกัน”

“ฆาตกรต่อเนื่องหรือคะ” พระรพีฟ้าถามหน้าเครียด โดยมีข้างหนึ่ง
บีบมือคิดเป็นกำลังใจ เลวแท้ ทำร้ายคนอื่นเพื่ออะไรวะ ไช้ยะติดท่อ
ตำรวจทั้งสองคนมีสีหน้าลำบากใจแต่ก็ยอมบอก “ยังเป็นเพียง
ข้อสันนิษฐานครับ โชคดีว่าเพื่อนคุณมีสติจึงรอดมาได้ ไม่เช่นนั้น
คงร้ายแรงกว่านี้”

พระรพีฟ้าพยักหน้า ตำรวจสอบถามข้อมูลของนิกกับเกลเพิ่มเติม
เพียงเล็กน้อยแล้วลากลับไป พร้อมทั้งรับปากว่าจะสืบเรื่องคนร้ายให้
เร็วที่สุด เธอนั่งลงครุ่นคิด หากเป็นการทำร้ายโดยทั่วไปไม่ว่าจะปล้นจี้
หรือเหตุสุดวิสัยนั้นไม่น่ากลัวเท่าพวกฆาตกรต่อเนื่อง ครั้งนี้มันพลาด
จากเหยื่อที่หมายตา ก็เชื่อว่ามันจะวางมือ

คิดถามเสียงเบาสีหน้าติดกังวล “พระรพีจะโทร.บอกครอบครัว
สองคนนั้นไหม”

พระรพีฟ้าส่ายหน้า “รอถามก่อน เพื่อสองคนนั้นไม่ยากให้ที่บ้านรู้”
เธอตอบหลังมือคิดเบาๆ เมื่อเห็นหน้าหงอยๆ นั้น

คิดชะง่อมองทางห้องฉุกเฉินที่เพื่อนทั้งสองถูกพาเข้าไป

“อีกนานไหมกว่าจะได้เข้าเยี่ยม”

“ไม่นานหรอก เดียวก็ได้พบ ใจร่มๆ ก่อน” พระรพีฟ้าพยายาม
ปลอบให้คนซึ่กแล้วคลายวิตก แล้วนึกถึงสาวหัววประจำกลุ่ม ถ้าเวลานี้
คนที่นั่งอยู่ตรงนี้คือนิก บอกเลยว่าเธอคงหุซาไปเป็นเดือนเพราะเสียง
สับถักนดาคนร้ายจะต้องเดือดพล่านราวลาวาภูเขาไฟกำลังปะทุ นึกถึง
เพื่อนคนนี้ก็ทั้งหวงทั้งเหนื่อยใจ

นิก-อินทนิล วรรณรัตน์ หญิงสาวมาดแต่ ตาตุ๋ ปากร้าย แต่
หน้าหวานชัดกับบุคลิกสุดๆ อนาคตวิศวกรการบินที่สวยและเทด นิกเป็น
ลูกสาวนายพล ทั้งชีวิตโตมากับพี่ชายและลูกน้องของพ่อ ความสามารถ
พิเศษคือคาราเต้และมวยไทย ไปได้เหรียญทองมาเพียบสมัยเรียนอยู่
เมืองไทย เธอรู้จักนิกเพราะเดินชนกันในห้องน้ำแล้วเธอก็บกระเบา

สตางค์นิกได้ จึงฝากเกลไปคืนเพราะเห็นชายหนุ่มที่แก่รู้จักมากับนิก เธอมาทราบทีหลังว่าผู้ชายคนนั้นคือพี่ชายของนิกซึ่งกำลังจับแกลอยู่ แต่ยังไม่ติดเพราะเกลอยากโพกสไปที่โรงเรียนก่อน

เมื่อได้เข้าเยี่ยมก็พบว่านิกอาการดีกว่าแกลมาก นิกถูกแทงที่บริเวณชายโครงด้านซ้ายและบริเวณหัวไหล่เฉี่ยวๆ เพราะเสื้อที่สวมหนาพอจะป้องกันคมมีด ในขณะที่แกลถูกแทงถูกจุดสำคัญแต่พื้นซีตอันตรายแล้ว เธอชนหมัดกับนิกเมื่อสาวห้าวประจำกลุ่มส่งกำปั้นมาให้ “เป็นยังไงบ้าง ปวดแผลมากไหม” พระรพ้ามองใบหน้าซีตเขียวของนิกแล้วถอนใจ หายเข้าไปพักใหญ่ละสำหรับรายนี้

“ยังซาๆ อยู่ แต่แค้นมันมาก...มันแทงไอ้แกลเหมือนไม่ใช่คน” สาวห้าวที่ติดภาษาเหมือนผู้ชายสภณันต์ตาอาฆาต

“แล้วไปไงมาไงไปโผล่แถวนี้กันได้” พระรพ้าถามเพราะสงสัยว่า ทั้งคู่ไปทำอะไรที่คอนโดฯ นั้น

“นิกโทร.หาแกลตั้งใจว่าจะชวนไปกินข้าว แต่แกลบอกนัดคิดจะไปซื้อของ ก็เลยนัดเจอกันหน้าอาร์ทเมนต์พวกแก นิกกำลังเดินข้ามถนน แต่เห็นแกลเดินไปกับผู้ชายสวมโค้ตดำคลุมหัวมิดไม่เห็นหน้า เห็นตา ที่สำคัญแกลไม่สวมแว่น ตาสั้นแบบแกลจะเดินแบบไม่สวมแว่นได้ไง จะเรียกก็ไม่ได้เดี๋ยวล้อไอ้โค้ตดำมันรู้ ก็เลยแอบเดินตามไปถึงลานจอดรถ มันให้แกลขึ้นรถ แต่แกลแปลกๆ คือเหมือนหุ่นยนต์หรือไม่ก็เมยาอะ นิกเดาไว้ก่อนว่าต้องมีอะไรแปลกๆ ก็เลยตะโกนทัก ไอ้ชัวร์นั่นมันหันมามองนิกตาขวางเหมือนคนบ้าเลย ส่วนแกลเหมือนเพิ่งจะได้สติ สะบัดหัวไปมาเหมือนกำลังมีอะไรสักอย่าง”

“แล้วเกิดเรื่องได้ยังไง” พระรพ้าถาม

“ก็พอแกลร้องถามว่า นั่นนิกหรือ แว่นเราหายมองอะไรไม่เห็นเลย แล้วที่นั่นที่ไหน นิกก็รู้แล้วว่าแกลต้องไม่ปกติ ก็เลยโวยวายเสียงดัง ร้องเรียกให้คนช่วย ไอ้สารเลวนั่นมันดึงมีดออกมาแทงแกลเลย นิกวิ่ง

เข้าไปถึมัน แต่ไอ้ฉันยังดึงมีดติดมือไปได้อีก แกลก็วิ่งลงไปกองกับพื้นเลือดไหลนอง นิกเมาเลือดหน้ามีดเลยชด์กับไอ้ฉันไม่ยั้ง แต่มันมีมีดใบ ใจก็ท้วงแกลด้วย ละล้าละล้งไปหมด ก็เลยพลาดถูกมันแทง นิกกัดฟันถึบหน้ามันสุดแรง แล้วยัดมีดที่คาพุงไว้ไม่ให้มันดึงออกไปได้ พอมีเสียงคนวิ่งมาเอะอะโวยวายมันเลยรีบหนีไป ถ้าไม่โดนแทงจะตามไปกระทืบให้ตาย”

คิตบ่นเสียงเซียว “พอเลย เพราะใจร้อนแบบนี้เงถึงเจ็บตัว รู้ว่าเก่งหมดมวย แต่นิกเป็นผู้หญิงนะ จะไปสู้แรงผู้ชายถึมีดได้ยังไง”

พระราชฟ้าส่ายหน้าอย่างระอาใจ มีเพื่อนสามคน แต่ละคนสุดทุกคน คิตซึกิ้ว แกลไว้อารมณ์ ส่วนนิกหัวหาญเกินหญิง “ตำรวจบอกว่ารถถูกขโมยมา มีดก็หาซื้อได้ทั่วไป มีดมนไปหมด นอกจากลักษณะรูปร่าง หน้าตาก็ถูกปิดบังอำพราง นิกคิดว่าถ้าเห็นมันอีกจะจำได้ไหม”

“ซะ...จำได้สิ แวะตามันต่อให้ตายก็ไม่ลืม อย่าให้เจออีก จะฆ่ามันให้ตาย” นิกเข่นเซียวเคียวฟันอากาศตาวาว

คิตบรามเสียงหวาดๆ “พอๆ อย่าเจอมันอีกเลยดีกว่า ขอให้ตำรวจจับมันได้เร็วๆ หรือไม่มันก็หนีตำรวจออกนอกประเทศไปเลยยิ่งดี”

นิกเบ้หน้าก่อนจะหันมองพระราชฟ้า “นิกคิดว่ามันต้องมีเงิน ไม่ใช่คนร้ายหรือโจรทั่วไปแน่”

พระราชฟ้าถาม “ทำไมคิดแบบนี้”

“กลิ่นน้ำหอมมันเง เลื่อผ้ามันด้วย แบรินด์นมตั้งแต่หัวจดเท้า คนรวยป่วยทางจิตเปาวะ” นิกซี้ตปากเมื่อขยับแรงจนสะเทือนแผล

“อย่าเพิ่งเล่นบทโศคนั้น ตอนนั้นนอนพักเถอะ คิตกับพรรคกลับก่อนพรุ่งนี้จะมาเยี่ยมแต่เช้า แกลคงเยี่ยมได้แล้วเหมือนกัน” พระราชฟ้าพยักหน้าให้คิตซึ่งขยับร่างลุกขึ้น

คิตหันไปบีบมือให้กำลังใจนิก “นอนเยอะๆ นะ พรุ่งนี้มาใหม่”

“กลับกันดีๆ ระวังตัวด้วย คิตอย่าไปไหนมาไหนคนเดียวล่ะ

ระแวงไว้ก่อน” นิกเตือนเสียงเข้ม แล้วยิ้มพอใจเมื่อคิตพยักหน้ารับ คนป่วยหันมาทางพระราชฟ้า “ในบรรดาพวกเรา แกลฉลาดและช่างสังเกตที่สุด ผาถูกคิดด้วยนะ เราไม่รู้ว่ามีมันเป็นแค่โรครอคิตหรือฟุ้งเข้ามาที่พวกเราโดยเฉพาะ”

“ไม่ต้องห่วง แม้พระราชจะขี้ไม่เก่งเท่า นิก แต่เรื่องเอาตัวรอด พระไม่เป็นรองใคร พักเยอะๆ ฟุ้งนี่เจอกันสหาย”

นิกมองตามแผ่นหลังบอบบางของพระราชฟ้า หญิงสาวที่แลมี วุฒิภาวะที่สุดในกลุ่ม คิตอ่อนโยน แกลมันคง เธอใจร้อน ในขณะที่พระราชฟ้าเป็นดังสายฝนเย็นฉ่ำที่พร้อมจะโหมกระหน่ำราวพายุภายใต้ สีหน้าเยือกเย็น “ผาถูกด้วยพี่ใหญ่” ยกตำแหน่งให้ง่ายๆ แบบนี้แหละ

พวกเราสี่คนมารวมกลุ่มกันทั้งที่นิสัยความชอบต่างกันคนละ ทิศทาง แต่กลับคุยกันเข้าใจและถูกคอ คิตชอบดนตรีแต่นิกไม่ชอบ ฟังเพลง แกลชอบอ่านหนังสือ ในขณะที่คิตและนิกไม่อ่านถ้าไม่เกี่ยวกับ เรื่องเรียน พระราชฟ้าชอบทำงานแต่สามสาวชอบมาหมกอยู่ร้านที่พี่ใหญ่ ทำงานพิเศษ โดยทำกิจกรรมที่ตัวเองชอบระหว่างรอ คิตฟังเพลงผ่าน หูฟังในขณะที่เขียนเพลงไปด้วย นิกนั่งเล่นเกมสีหน้าดูดีเป็นจริง เป็นจัง บางครั้งก็หลุดสบถคำหยาบเมื่อหัวร้อน แกลปลื้มปริ่มกับ หน้าจอไอแพดเพื่ออ่านนิยายที่เจ้าตัวมีเป็นแสนเรื่อง และกลับไปปาร์ตี้ ชุดนอนที่ห้องใครสักคนนไป

พระราชฟ้าแยกตัวไปเข้าห้องน้ำ โดยให้คิตนั่งรอหน้าห้องฉุกเฉิน ซึ่งมีทั้งหมอ พยาบาล ตำรวจ เจ้าหน้าที่เต็มไปหมด จึงไม่ต้องห่วง เรื่องความปลอดภัย เธอครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ในขณะที่ก้าวเท้าฉับๆ ไปยังห้องน้ำ ก่อนจะโน้มหน้าเมื่อถูกวัตถุแข็งๆ บางอย่างกระแทกจนเธอ เซอถอยหลังเกือบล้มทั้งยืน อึ้งมือบางขยุ้มเสื้อโค้ดผ้าเนื้อนิ่มสีเข้มของ อีกฝ่ายแน่นเพื่อเป็นหลักยึด

นัยน์ตาสองคู่สบกันในระยะหนึ่งฟุต ทั้งคู่ต่างฝ่ายต่างผละ

ถอยหลังโดยอัตโนมัติ พระรพีฟ้าเป็นฝ่ายขอโทษเมื่อเธอเป็นฝ่ายชนะ
เองเพราะมัวแต่คิดเรื่องคนร้าย

“คนไทยเธอ”

พระรพีฟ้าชะงักเมื่ออีกฝ่ายถามเป็นภาษาไทยสำเนียงชัดแจ๋ว เธอ
กวาดตามองเจ้าของคำถาม รูปหล่อ หุ่นดี ผิวพรรณสะอาดสะอ้าน
แบรนต์เนมตั้งแต่ทรงผมจรดรองเท้าที่สวม คนละชั้นชั้นกับเธอโดยแท้
“ใช่ค่ะ ขอโทษอีกครั้งที่ชวนคุณ ขอตัวก่อนนะคะ”

เพลิงวายุมองหญิงสาวที่เดินผ่านหน้าไปโดยไม่แม้แต่จะแนะนำตัว
“ใจร้ายจริง บอกชื่อให้รู้หน่อยก็ไม่ได้ ผู้หญิงสมัยนี้นับวันจะทำตัว
แข็งกระด้าง เดินเซิดหน้าอกผายไหล่ผึ่งไม่แยแสใคร” ผู้ชายช่างบ่น
เล็กคิ้วเมื่อหนึ่งในผู้หญิงสมัยนั้นหันมา

“เพราะผู้ชายสมัยนี้เป็นแบบนี้ ผู้หญิงก็เลยต้องปรับตัว”

จุกลิศรบรอะอะไร เพลิงวายุส่งยิ้มยียวนเมื่อผู้หญิงต้องปรับตัว
เบะปากใส่แล้วเดินฉับๆ ไปทางห้องน้ำ “จิกเก่งนักกายลูกเจี๊ยบ นินทา
นิดๆ หน่อยๆ ก็ไม่ได้ แล้วมึงไปແຍ່เขาทำไมวะไอ้ลม” บ่นตัวเอง
แบบงงๆ แล้วเดินกลับไปหาดนัยภพซึ่งรออยู่ที่รถ

พระรพีฟ้าเดินออกจากห้องน้ำ เธอหยุดยืนอยู่กับที่เมื่อสัมผัส
บางอย่างได้ หันไปมองด้านซ้ายมือซึ่งมีป้ายบอกทางไปยังห้องเก็บของ
เธอกวาดตามองทางเดินซึ่งมีเพียงดวงไฟสีเหลืองนวลเปิดทิ้งไว้พอให้
มองเห็นทาง พระรพีฟ้าก้าวเท้าเดินต่อเหมือนไม่มีสิ่งใดทั้งๆ ที่เธอรู้ว่า
มีใครบางคนแอบมองอยู่ การดักลัศว์ สิ่งที่ควรมีคือเหยื่อที่ดี กับดัก
ชั้นยอดและการรอคอยที่ยอดเยี่ยม ยิ่งใจเย็นมากเท่าไร ลัศว์ที่เรา
มุ่งหมายก็ชะล่าใจเดินเข้ามาติดกับดักจนได้ ใครบางคนที่เธอเคารพ
ตั้งพี่ชายสอนมาดี แต่ไม่เคยคิดว่าจะต้องมาใช้วิชาเอาตัวรอดในป่ามาใช้
กับมนุษย์ในเมืองใหญ่ในต่างแดน

เพลิงวายุและदनัยภพยืนมองหญิงสาวสองคนซึ่งกำลังเดินออกจาก

โรงพยาบาล ดนัยภพเปิดมือถือดูข้อมูลที่เพิ่งถูกส่งมาเมื่อสิบนาทีก่อน

“สองคนนี้เป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับเหยื่อวันนี้ จากที่อ่านประวัติ คร่าวๆ ผู้หญิงสี่คนนี่ไม่น่ามารวมตัวกันได้ นอกจากเป็นคนไทย เหมือนกัน ไม่มีสิ่งใดเหมือนกันเลย”

“ความต่างที่ลงตัวไปถึงผสมกันได้” เพลิงวายุมองหญิงสาวที่เขา ปะทะฝ่าปากหน้าห้องน้ำแล้วยิ้ม โลกกลมจริงๆ พบกันอีกแล้วโดยมีงาน เข้ามาเอี่ยว แบบนี้คงได้พบกันบ่อยๆ

“คงใช่ แต่คนที่น่าสนใจที่สุดในกลุ่มนี้ชื่อแปลกดี พรระฟ้า เป็น คนเดียวที่มีประวัติชีวิตสั้นกุดแต่ประสบความสำเร็จการทำงานยาวสุดลูกหูลูกตา คนอะไรวะ ทำงานวันละสามสี่แห่ง ชยันเหมือนบ้านเป็นหนี้” ดนัยภพนิพนหาสีหน้าต่างๆ

เพลิงวายุมองห้องฟ้ายามราตรีแล้วนึกถึงหญิงสาวที่ดูน่าสนใจ พร้อมๆ กับความหมั่นไส้ เขาเข้าไปนั่งในรถโดยदनัยภพถูกยึดเยียด หน้าทีสารถึ มือหนากดเปิดข้อมูลหญิงสาวสี่คนขึ้นมาอ่าน และ ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับข้อมูลของหญิงสาวนัยน์ตาว่างเปล่าคนนั้น

พรระฟ้าเกิดและเติบโตที่เชียงใหม่ พ่อแม่เสียชีวิตทั้งคู่จึงอาศัย อยู่กับญาติผู้ใหญ่ฝ่ายแม่ ปัจจุบันเสียชีวิตไปแล้ว ไม่มีญาติพี่น้องหรือ คนรัก ฐานะพอกินพอใช้ เรียนจบปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เคยสอบชิงทุนมาเรียนต่อปริญญาโทที่อเมริกา แต่สละทุนไปด้วยเหตุผล ส่วนตัว แล้วเดินทางมาเรียนตามกำหนดการเดิม ระหว่างเรียนทำงาน ไปด้วยจนจบแล้วเรียนต่อปริญญาโทด้านบริหารอีกใบในปัจจุบัน ทำให้ รู้จักหญิงสาวอีกสามคนและเป็นเพื่อนสนิทกัน บุคคลที่สามารถติดต่อก็ได้ ยามฉุกเฉิน

เปลวตะวัน สุริยะสงคราม

!!!

2

ร่วมงาน

ไทรี่ส อาร์มีเทจ ทนายความชื่อดังและเจ้าของสำนักงานนักสืบเอกชนชาโดว์แบล็กเงยหน้ามองประตูเมื่อถูกเปิดเข้ามาโดยไม่มี การส่งสัญญาณตามมารยาท เขาทำหน้าที่เอือมระอาเมื่อเห็นเพื่อนสนิทเดินเข้ามาพร้อมสี่หน้ายิววนกวนบาทา

“ถ้าจะมากวนตีนรีบเปิดประตูออกไปเลย มีงานมีการทำไม่ว่างถีบ”

เพลิงวายุหนึ่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเพื่อนซี้บ่น

“จะลั้มละลายหรือ ขยันอะไรนักวะ”

ไทรี่สตัวตตามองหน้าคนพูดแล้วก็้มลงอ่านเอกสารต่อ

“คนที่กินแรงพี่น้องมีหน้าตำหนิคนอื่นหรือไง”

“ใครบอกกินแรงวะ งานที่ต้องใช้แรงบันดาลใจและไฟในการสร้างสรรค์ มันต้องใช้เวลา จะมาสุกเอาเผากินได้ยังไง” เพลิงวายุเถียงสี่หน้าไม่ใส่ใจ ซึ่งไทรี่สเองก็ทำหน้าที่ไร้อารมณ์ใส่เช่นกัน

“อ้อหรือ ข้ออ้างของคนซี้เกียจมากกว่า กูละสงสัยนักทำไม่มึง

ไม่ได้พิเศษเสียความจริงจังในหน้าที่การงานมาจากพี่ชายฝาแฝดบ้างวะ”

เพลิงวายุยกไหล่ยิ้มๆ “ถ้าแฝดต้องเหมือนกันยันนิสัยกว่าชีวิต
อับเฉาแยะ อีกร่างถ้าถูกเหมือนพี่เมฆ เส้นเลือดในสมองกูต้องแตกตาย
ก่อนแก่แน่” เขานึกถึงความโดดเด่นของพี่ชายแล้วสยดสยอง ชนลุก
เกรียวทั้งตัว

เพลิงเมฆาพี่ชายฝาแฝดของเขาเป็นมนุษย์ที่เกิดมาพร้อมกับ
ความจริงจัง เป้าหมายชัดเจน และวางแผนชีวิตเป็นขั้นเป็นตอนราวกับ
แผนที่การเดินทาง ชีวิตตัวเองคนเดียวไม่เท่าไร แผนที่ชีวิตของเพลิงเมฆา
มีเขาและน้องชายอีกสองคนพุ่งมาเป็นหมุดปักระหว่างเดินทางไปด้วย
นี่สิ ซึ่งมีใครปฏิเสธไหม...ก็ไม่ ตั้งแต่จำความได้ เฟลิงเมฆาว่าอย่างไร
ก็ว่าอย่างนั้น ด้วยเหตุผลต่างๆ ที่ต่างกันของแต่ละคน สำหรับแฝดน้อง
แบบเพลิงวายุจะคิดเองทำไม เฟลิงเมฆาว่าดีเพลิงวายุก็ว่าดี จบๆ ไป

ในบรรดาพี่น้องที่ล้มหัวจมท้ายกันมาตั้งแต่จำความได้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นเรื่องดีและไม่ดี มีเพลิงเวทาคคนเดียวที่ร่วมปักหมุดบนแผนที่ชีวิต
เพลิงเมฆาด้วยความมุ่งมั่น ส่วนเพลิงวายุและเพลิงนทีถูกตำแหน่งพี่ชาย
คนโตของเพลิงเมฆาค้ำคอง และสีหน้ารวมทั้งประกายตาเย็นเฉียบของ
เพลิงเวทาคัดัน ประดุจบอกเป็นนัยๆ

‘ถ้ารักชีวิตอย่าคิดนอกคอก’

ไทรีสตวัดปากกาเซ็นเอกสารสีหน้าจริงจัง พร้อมเอ่ยถามน้ำเสียง
จริงจังยิ่งกว่า “มึงว่าธุระมาเลย ไม่ต้องเล่นตัวมาก กูว่าคาญ”

เพลิงวายุสลับใบหน้าที่น่องในสมองทิ้งหันมาสนใจเป้าหมาย
ที่มหาไทรีสวนนี้ “มึงช่วยเป็นนายหน้าจ้างงานให้หน่อย”

ไทรีสเริ่มรู้สึกถึงเค้านางแห่งความวุ่นวายเมื่อเพื่อนสนิทที่อยาก
เลิกสนิทเอย่ปาก “คิดเรื่องชั่วอะไรอีก แค่อัดดาวหกแฉกนั่นงาน
ยังน้อยไปหรือไง”

ดาวหกแฉกคือชื่อที่พวกเขาตั้งให้คนร้ายที่ก่อคดีฆาตกรรม

หญิงสาว บนร่างกายเหยื่อทุกคนจะมีสัญลักษณ์ดาวหกแฉกราวกับลายเซ็น ลักษณะของเหยื่อคือหญิงสาวเอเชียอายุระหว่างยี่สิบถึงยี่สิบห้าปี ผมสีดำ มีหญิงสาวตกเป็นเหยื่อยี่สิบสองคนภายในเวลาแค่สามเดือน อลิษาคนรักของदनัยภพก็คือเหยื่อรายที่สองของคดีนี้ และเป็นสาเหตุหลักที่พวกเขาให้ความสนใจคดีนี้เป็นพิเศษ

दनัยภพพยายามทุกวิถีทางเพื่อหาฆาตกรรายนี้ออกมารับโทษคืนความเป็นธรรมให้คนรัก เขาซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและทนายความส่วนตัวจึงต้องยื่นมือเข้าช่วย รวมทั้งพ่อทอร์นาโดผู้ไม่แยแสโลกที่หนึ่งอยู่ตรงหน้าเขาด้วยซึ่งยอมสละบดบังจากเก้าอี้ซีอีโอบริษัทใหญ่มาแฝงตัวช่วยสืบหาคนร้าย

เพลิงวายุบินไปกลับญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวันและจีนเป็นว่าเล่นเพื่อตบตาพี่น้องว่าไปดูงาน ทั้งที่เจ้าตัวแฝงตัวเพื่อสืบหาคนร้ายโดยมีเป้าหมายอยู่ที่มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งเหยื่อทุกคนมีส่วนพัวพัน ไทริสทำเพราะเห็นใจदनัยภพที่สูญเสียคนรัก ในขณะที่เพลิงวายุทำเพราะอยากรหาเรื่องต้นต้นทำ นั่นคือสิ่งที่หลุดจากปากของเจ้าตัวตอนที่दनัยภพขอร้อง แต่ไทริสรู้ทันไอ้คนฟอร์มจืดท่ามากปากอย่างใจอย่างแบบเพลิงวายุดี คนที่ทุ่มเทสืบหาคนร้ายถึงขั้นยอมปิดบังพี่น้องตนเองมาทำเรื่องเลี้ยงๆ เพราะคำว่า มิตรแท้ต่างหาก

เพลิงวายุเลิกคิ้วสูง “ชั่วอะไร เรื่องงานล้วนๆ เมื่อวานมีคนตกเป็นเหยื่ออีกราย แต่ถูกช่วยไว้ได้ ซึ่งเป็นเหยื่อรายแรกที่มีคนขัดขวางเท่าที่เราศึกษาไอ้ดาวท่าเหวนั่น มันต้องแค้นเหยื่อรายนี้มากและต้องหาทางมากำจัดจนได้ เลวแบบมันไม่มีทางทั้งเหยื่อรายนี้แน่”

ไทริสนิ้วหน้า “มึงจะให้กูจ้างเหยื่อคนนั้นมาเป็นตัวล่อสินะ”

เพลิงวายุส่ายหน้า “เหยื่อคนนี้มีเพื่อนสนิทสามคน คนแรกถูกทำร้ายตอนขัดขวางคนร้าย ทำทางชำนาญเรื่องลึๆ ดี ภาพจากกล้องที่ลานจอดรถเห็นชัดว่าเป็นมวดย คนที่สองตื่นตระหนกตกใจทำทาง

เปิดเผยจริงจังแม้ติดจะซึกัลัวมากอยู่ แต่เกาะติดเพื่อนในกลุ่มไม่ทิ้งไปไหน คนสุดท้ายน่าจะเป็นเจ้ใหญ่ของกลุ่ม ประกายตาฉลาดทันคน เหมือนพวกคมในฝัก ภายนอกดูเรียบๆ แต่น่าจะมีของ คนนี้แหละที่น่าไ้ช้งาน ชื่อพระราชฟ้า”

ไ้ทริสเปิดข้อมูลที่นักสืบส่งมาให้ “พระราชฟ้าก็เหมือนหญิงสาวธรรมดาที่มาเรียนต่อพร้อมทำงานไปด้วย ต่างแค่ทำงานเหมือนบ้านเป็นหนี้ รายการอาชีพยาวเป็นหางว่าว ไม่มีญาติพี่น้องที่นั่นนอกจากเพื่อนไม่กี่คน กับคนรู้จักหลากหลายประเภท ตั้งแต่เจ้าของธุรกิจรายใหญ่จนถึงคุณป้าแม่บ้านทั่วไป ซึ่งเกิ้ลิบห้าเปอร์เซ็นต์เป็นอดีตผู้ว่าจ้างทั้งนั้น เอ๊ะ...รายนี้น่าสนใจ”

เพลิงวายุเลิกคิ้วสูงสีหน้าสนใจ “ใครวะ”

“เคต เมลัน มิลเลอร์ เลขาฯ คนสนิทของ สการ์เล็ต พอร์ตแมน เป็นยังไง น่าสนใจพอไหม”

“เลขาฯ แฟนไ้น้องน้ำ สองคนนี้รู้จักกันได้ยังไง” เเพลิงวายุนึกถึงหญิงสาวอัจฉริยะร่างเล็กซึ่งติดสอยห้อยตามคนรักของเพลิงนที แต่ไม่คิดว่าเคตจะรู้จักพระราชฟ้า

“เคตจ้างพระราชฟ้าสอนภาษาไทยมาเกือบปีแล้ว เท่าที่ดูจากภาพถ่ายที่แนบมา สองคนนี้น่าจะเป็นเพื่อนกันไปแล้ว” ไ้ทริสละลายตาจากจอหันไปมองหน้าเพลิงวายุที่นิ้วหน้าครุ่นคิดบางอย่าง

“ใกล้ตัวมาก ระวังไ้ปะ” ไ้ทริสเตือนยืมๆ

เพลิงวายุนิ้วหน้า “ช่างเถอะ งานสำคัญกว่า จ้างพระราชฟ้ามาได้ก็พอ ยื่นข้อเสนอที่เราจะช่วยสืบหาคนร้ายกับดูแลเพื่อนๆ ของเธอเป็นตัวกระตุ่น จะได้ตัดสินใจง่ายขึ้น” เหยื่อที่รอดมาได้มีลักษณะใกล้เคียงกับพระราชฟ้า หากคนร้ายจะเปลี่ยนเป้าหมาย พระราชฟ้าย่อมเป็นตัวเลือกที่มันต้องการมากที่สุด

“เออ...แล้วจะจัดการไ้” ไ้ทริสมองตามร่างสูงในชุดลำลองสีเข้ม

ที่ลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินล้วงกระเป๋ามุ่งไปยังประตู “จะใส่หัวไปไหนวะ”

เปลิงวายุโบกมือลาทั้งที่หันหลังก้าวเดินไปจับลูกบิดประตู

“ไปส่งหญิง”

“ระวังน้องผองฟ้าจะมาแหกอกแก” ไทรีสววยพรไล่หลังสีหน้าเอือมๆ กับเพื่อนผู้เป็นดังสายลม “เมื่อไรจะจริงจังกับชีวิตบ้างวะไอ้ทอร์นาโด”

6 เปลิงวายุขับรถไปจอดย่านอพาร์ทเมนต์ที่พระราชฟ้าและกชกรพัก เขามองทางเข้าของอพาร์ทเมนต์ที่หึ่งคู้พัดด้วยความรู้สึกมึนๆ งงๆ ว่า เขามาที่นี่ทำไม พระราชฟ้ามีบางอย่างที่สะกิดใจแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน แต่ไม่ใช่ในทางสู้สาวแน่ๆ เขามั่นใจ แต่เป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก เปลิงวายุมองเจ้าของร่างเดินออกมาจากอพาร์ทเมนต์พร้อมกระเป๋าผ้า สีเข้มสะพายไหล่ เปลิงวายุก้าวลงจากรถแล้วเดินตามเป้าหมายและพยายามทิ้งระยะห่างพอสมควร

เปลิงวายุเงยหน้ามองป้ายหน้าร้านแล้วผลักประตูกระจกเข้าไป ด้านใน พนักงานในชุดสีชมพูหวานเดินมาต้อนรับพร้อมรอยยิ้ม

“มอคค่าร้อนเพิ่มซ้อตกับบิสกิตครับ” สิ่งเครื่องดื่มเสร็จ เปลิงวายุ ก็เดินไปนั่งบริเวณมุมในของร้านไม่ห่างจากเคาน์เตอร์คิดเงินซึ่งมี ชายหนุ่มร่างท้วมยืนอยู่ เขามองบรรยากาศของร้านไปเรื่อยเปื่อย พบว่ามีลูกค้าอยู่สามโต๊ะไม่นับรวมโต๊ะตนเอง โต๊ะแรกใกล้ประตูทางออกเป็น ชายสูงวัยสองคนนั่งจิบชาสีหน้าเคร่งเครียดเพราะกำลังถกเถียงกันอยู่ ถัดไปอีกสองโต๊ะ ลูกค้าหญิงรูปร่างพอมกับไนต์บุ๊กสีเงินหนึ่งเครื่อง รายนี้คงเป็นนักศึกษา โต๊ะที่สามอยู่ใกล้บริเวณประตูทางออกอีกฝั่งคือ บุรุษร่างท้วมสวมชุดสีดำกับกาแฟและหนังสือเล่มโต

“อลันสั่งเมล็ดกาแฟมาใหม่หะรอ หอมมาก” เสียงใสลอยมาก่อน เจ้าของร่างซึ่งเดินออกมาพร้อมถ้วยกาแฟคว้นกรุ่น

ชายร่างท้วมหลังเครื่องคิดเงินเป็นทั้งเจ้าของร้านและเจ้าของชื่อ
อลันแงยหน้ามอมแล้วยิ้มเอ็นดูคนถาม “พัตเตอร์ตื่นตื่นอีกแล้ว มันอะไร
นักกับเมล็คกาแพ”

“ก็มันหอม อีกร้อยเราชื่อพรระ เรียกว่าจะตายยังจะเรียก
พัตเตอร์อยู่นั้น สองปีกว่าแล้วนะคุณอลัน พัฒนาการด้านภาษาบ้างซี”

อลันส่ายหน้า “ไม่ละ ฐานที่โดนยูหักอก ไอจะเรียกพัตเตอร์
ยูจะทำไม”

พรระฟ้าทำเสียงจี้จะอย่างหมั่นไส้ “อกหักมากเนอะ ขอเด็ด
กับเราแต่ตามองฉอน เชื่อตายละว่าปึงเรา”

อลันยกมือเกาท้ายทอยแก้เขิน เสมองเครื่องคิดเงิน “ก็ขอโทษ
แล้วไง เราไม่รู้จะทำยังไงนี้ แต่ก็ขอบคุณ ถ้าไม่ได้พัตเตอร์ ฉอนกับเรา
คงไม่ได้คบกัน”

พรระฟ้าโบกมือสีหน้าไม่ใส่ใจ “ใครบอกว่าจะช่วยฟรี ไอเห็นแก
กาแพฟรีตลอดชีวิตต่างหาก แต่ก็คุ้มนะเพราะถ้าไอไม่ชวนฉอนมาทำงาน
ที่นี้คนแถวนี้ก็ไม่มียรักแท้ละนะ” หญิงสาวยกคิ้วให้เมื่ออลันแสร้งทำหน้ามุ่ม
ก่อนจะหัวเราะให้กัน

“ยูก็เด็ดบ้างนะ เรียนโทไปที่สองแล้วไม่เคยเด็ดสักครั้ง จะเก็บชิง
ไว้ชิงโชคเหรอ”

พรระฟ้าชี้หน้าอลัน “ปากเหรอนั้น ใครบอกว่าจะเก็บไว้ชิงโชค
จะเก็บไว้รอคนที่รักไอต่างหาก”

อลันทำหน้าเมื่อย “ยูไม่เคยแลใคร แล้วคนรักยูจะตกมาจากฟ้า
เหรอ”

“ก็ไม่ว่า วันไหนกามเทพเหือๆ อาจส่งเขามากับสายลมให้ไอ
ก็ได้” พรระฟ้ายกคิ้วให้อลันด้วยสีหน้าทะเล้นแล้วยกถ้วยกาแพขึ้นจิบ

“ได้ข่าวเพื่อนยูโดนทำร้าย น่ากลัวมาก” อลันวางมือจากเครื่อง
คิดเงินหันมาคุยเรื่องร้ายด้วยสีหน้าขึงขัง

“อ้อ...นี่แล้วโมโห จับได้ขอตบสักผาด ทำร้ายกันได้ทั้งที่ไม่รู้จักกัน” พระรพีบ่นสีหน้าหงุดหงิด

“โชคคิตที่ไม่ร้ายแรง ขอให้เพื่อนๆ หายเร็วๆ นะ” อลันรีบเปลี่ยนเรื่องคุยเมื่อพระรพีเริ่มใส่อารมณ์กับเรื่องที่เกิดขึ้น “ว่าแต่ยังไม่กลับไปไทยบ้างเธอ ตั้งแต่มาเคยกลับไปบ้างหรือยัง”

“ไม่เคยกลับไป ค่าเดินทางแพง อีกอย่างนอกจากผู้มีพระคุณ ที่นั่นไม่มีใครให้หุงหรือคิดถึง ตั้งใจทำงานหาเงินใช้หนี้ที่ยืมมาเรียนก่อนแต่ส่งของไปให้ผู้มีพระคุณของเราช่วงเทศกาลพิเศษทุกปี” พระรพียิ้มเมื่อนึกถึง

“แล้วคนนั้นไม่มาหาอีกเธอ เห็นมาสองครั้งเอง หรือว่าไปหาที่ห้อง” อลันถามนัยน์ตามีเลศนัย

“ถ้าไม่ติดว่าใจดีกับไอตั้งแต่แรกพบ ไอต่่อยปากแตกแค้น นั้นลูกชายผู้มีพระคุณ ไอกับเขาไม่มีอะไรกัน อีกอย่างคุณแปลว่ามีรรยาแล้ว เขามารู้อะที่นี้จึงแวะมาเยี่ยม ห้ามคิดอกุศลเด็ดขาด คุณแปลว่าจะเสียหาย” พระรพีพ่นคำตึงจ้องอลันปากเสียเซม็ง

อลันยกมือยอมแพ้ม “ขอโทษที่เข้าใจผิด เห็นเขามองไอเหมือนเครื่องสแกนเชื้อโรค ไอคิดว่าเขาหึงงู”

“เพราะท่าทางไม่น่าไว้ใจ คุณแปลไปถึงเฟ่งเล็ง เขาเป็นห่วงเพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก พ่อแม่ไอก็เคยช่วยเหลือเขาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่ญาติแท้ๆ แต่ก็เหมือนคนรู้จักที่สนิทกัน” พระรพีอธิบายเสียงอ่อนลงเมื่ออลันก้มหัวขอโทษซ้ำๆ

“ใกล้เรียนจบแล้วยังทำงานที่ร้านอาหารต่อไหม” อลันถาม

“ตั้งใจจะไปจนกว่าจะหางานประจำทำได้ คุณลลินก็ขอให้ทำไปจนกว่าจะมีอาชีพที่มั่นคงจริงๆ เธอไม่ยอมมาให้ขาดรายได้”

อลันชม “คุณลลินนี่เอ็นดูดีมากเลยนะ ถ้ายูอายุน้อยกว่านี้ คุณลลินจับเป็นลูกบุญธรรมไปแล้ว”

“ใช่ คุณลลินใจดี คุยด้วยแล้วสบายใจ โชคดีที่ได้รู้จักคนเก่ง นิสัยดีแบบคุณลลิน เห็นเธอยืนอยู่หน้าเตาแล้วนึกถึงแม่ทุกที”

พระราชฟ้ารั้วจักคุณลลินเจ้าของร้านอาหารไทย ตอนที่ไปช่วยหญิงสาว เก็บผลส้มซึ่งหล่นเกลื่อนพื้นเพราะถูขาด คุณลลินขอบคุณด้วยการ ขอเลี้ยงกาแฟ เมื่อได้พูดคุยจึงรู้จักกันพอสมควร คุณลลินบอกว่าที่เปิดร้านอาหารเพราะสามีชาวอเมริกันต้องบินบ่อย อ้อ...สามีคุณลลินเป็น กัปตันไม่ค่อยอยู่บ้าน จึงให้คุณลลินหาอะไรที่ชอบทำจะได้ไม่เหงา

ก่อนแต่งงานคุณลลินเคยเป็นเชฟมาก่อน ร้านอาหารจึงเป็นสิ่งที่ คุณลลินถนัด ความตั้งใจเดิมจะเปิดเพียงร้านเล็กๆ กลับกลายเป็น ร้านขนาดกลางตั้งอยู่ในพื้นที่ห้างสรรพสินค้าย่านกลางเมืองนิวยอร์กซึ่ง ปัจจุบันเป็นที่รู้จักพอสมควร เพราะฝีมือการทำอาหารและการบริการ ของคุณลลิน แม้ชีวิตคู่ของคุณลลินจะมาพร้อมกับการเดินทางของสามี แต่ทั้งคู่ก็ยังคงรักกันหวานชื่นแม่จะแต่งงานกันมาสิบห้าปี เธอจึง ไม่ปฏิเสธเมื่อคุณลลินชวนไปทำงานด้วย

“ดีแล้วที่พบคนดีๆ โอเอใจช่วยให้ยูได้ทำงานในบริษัทที่ยูชอบนะ”
อลันเอ่ยอวยพร

เสียงประตูเปิดเข้ามาโดยหญิงสาวร่างเล็กพร้อมเสียงทักเจี๊ยงแจ้ว “ขอโทษจ้า สายไปสามนาทีเพราะแวะทักทายแม่ว้านขนมปัง”

“ฮาย...เคตคนเก่งเหมือนเดิมนะครับ” อลันยิ้มปากกว้างเมื่อเห็น ลูกค้าขาประจำเดินเร่ร่ำเข้ามาเหมือนทุกครั้ง

“ແມ່ๆ ทางกระดิกเขี้ยวนะพอเห็นคนน่ารัก ที่โอม่าไม่เห็นทำหน้าที่ ะรื่นแบบนี้ กาแฟก็ให้ชงกินเอง” พระราชฟ้าแหวะอลันสีหน้าหม่นได้

“ทำแแม่...ทำไม่ไจะจะต้องแคร์ยู น่ารักไม่เท่าลูกสาวโไก็เห็นน้อย หน่อยนะ” อลันหันไปจิกพระราชฟ้ากลับ สีหน้าพยายามหยันคนซื่อจฉา

“เอาที่สบายใจเลยม้มอลัน แต่ถามยังว่าเคตอยากให้เป็นแม่ไหม”
พระราชฟ้าหัวเราะสีหน้าชนะเลิศ เมื่ออลันค้อนควักๆ

เคตถอนใจยิ้มๆ “เอาละค่า ทั้งคุณแม่คุณครูอย่าตีกันน้ำ เคตยินดีเป็นลูกสาวกับลูกศิษย์สุดๆ”

อลันหัวเราะเสียงดังสีหน้าสนใจ “เคตน่ารัก ไปนั่งเร็วคุณลูกสาวเดี๋ยวผมยกเครื่องดีมไปให้” เจ้าของร้านกาแฟนั้นไปมองหญิงสาวอีกคน “ส่วนยูไปทำหน้าที่ลี ค่าสอนแพงอย่าอู้ ทิชเซอร์พัตเตอร์”

พระราชพิธีหน้าอลันแบบฝากไว้ก่อนแล้วเดินนำเคตไปยังโต๊ะมุมๆ ซึ่งมีกระถางต้นไม้กั้นระหว่างโต๊ะด้านหลัง มีลูกค้ำชายนั่งหันหลังใส่หูฟังโยกหัวไปมาเบาๆ ทำทางสุนทรีย์กับเพลงสุดๆ

พระราชพิธีนั่งลงพร้อมๆ กับเคตที่นั่งลงฝั่งตรงข้าม “คงไม่มีงานแปลกๆ มาให้พระราชทำอีกใช่ไหม”

เคตหัวเราะ “ไม่มีแล้ว สองคนนั้นกำลังไปได้สวย ตอนนี้อัดกันหวานห่า ทิมชงชื่นใจ”

พระราชพิธีไม่ตอบโต้สิ่งใด รู้สึกยินดีที่เป็นส่วนหนึ่งให้ชายหญิงรักกัน “แต่ก็ชอบคุณเคตกับสการ์เล็ดมาก พระราชวุ่นนิดหนึ่งเลย”

เคตหัวเราะ มองหญิงสาวเอเชียตรงหน้าด้วยสายตาชื่นชม พระราชพิธีเป็นคนขยัน มานะปากเพียร ตั้งแต่รู้จักกันมา หญิงสาวคนนี้รู้จักแค่เรียนและทำงาน โชคดีที่ได้รู้จักกัน “สบายใจแล้วสิ มีเงินคืนทุนเรียนแล้วนี่”

พระราชพิธีส่ายหน้า “ยังรีบคืนไม่ได้ ไม่เนียน หากพระราชนำเงินล้านไปคืน ผู้มีพระคุณต้องสงสัยแน่ว่านำเงินมาจากไหน ยังไม่อยากพบคุณเปลวรอบที่สามของปีนี้”

เคตหัวเราะกับสีหน้าสยดสยองของพระราชพิธี เธอเคยพบเปลวตะวัน เพราะชายหนุ่มคนนั้นบินมาถูกระและยืนยันจะมาพบพระราชพิธี ซึ่งกำลังสอนภาษาไทยให้เธออยู่ เมื่อเธอบอกไม่เป็นไร สามารถรอได้ พระราชพิธีจึงนัดมาพบที่นี่

เปลวตะวันเป็นลูกชายของผู้มีพระคุณของพระราชพิธี ชายหนุ่ม

หน้าดูตาคมมาดยโสพร้อมประกายตาเฉลียวฉลาดเก็บรายละเอียด ทั้งของเธอและอลันเพียงแค่ตัวตตามอง ซึ่งอลันถูกเฟ่งเล็งเป็นพิเศษ เพราะผลอตัวเข้าแห่ยพรระฟ้าราวกับคนจับกัน เท่าที่สังเกต เปลวตะวัน ห่วงพรระฟ้าเหมือนคนในครอบครัว เพราะเอ่ยถึงภรรยาของเขา หลายครั้งยามพรระฟ้าบ่นว่าเกรงใจกับของฝาก ซึ่งเปลวตะวันบอกว่า เขาแค่มาส่งให้เพราะภรรยาสั่งมา

“แล้วทำไมยังทำงานเยอะอีก” เคตมองพรระฟ้าซึ่งได้ตำม็รอยคล้ำ เพราะนอนน้อย

“รอหางานประจำได้ก่อน ก็ตั้งใจว่าจะหยุดรับงานพิเศษ นี่ก็เพิ่งพลาดงานที่บริษัทที่อยากทำมา เกิดอุบัติเหตุติดหน้อยก็เลยพลาดนัดสัมภาษณ์ เสียตายมาก” พรระฟ้าถอนใจสีหน้าเสียตายสุดๆ

“ไปทำงานกับเคตใหม่ อยู่ฝ้ายโอทีก็ได้ สคาร์เล็ตชอบคนเก่ง ยิ่งขยันแบบพรระฟ้ารับรองรับจับเซ็นสัญญาจ้างด่วน”

“ขอบใจนะที่ชวน ถ้างานที่สนใจทำไม่ได้จริงๆ จะไปเกาะโต๊ะอ้อนของานทำน้า”

ทั้งสองหัวเราะให้กัน ก่อนจะช่วยยกถ้วยกาแฟและจานขนมออกจากถาดใบใหญ่ที่อลันแบกมา ก่อนเดินกลับไปดูลูกค้าที่ยังหยอกล้อจิกกัดกันขำๆ เมื่ออลันเดินพ้นโต๊ะ สองสาวก็เริ่มบทเรียนของวันนี้ พร้อมจับกาแฟและจิ้มขนมใส่ปากไปด้วย

เพลิงวายุซึ่งได้ยินบทสนทนาของสองสาวชัดเจนยิ้มมุมปาก คิดว่าใคร โลกกลมอะไรปานนี้ ตอนเห็นชื่อนามสกุลเปลวตะวันในรายชื่อติดต่อจากเงินของพรระฟ้าก็ยังคงคาดเดาว่าหญิงสาวคนนี้เป็นญาติฝ้ายไหนของมัน เท่าที่จับใจความได้ พรระฟ้าคงเป็นลูกหลานคนงานที่ไร่เปลวตะวัน และผู้มีพระคุณที่ให้ทุนเรียนของพรระฟ้าก็คงเป็นลุงไฟสุริยะ สุริยะสงคราม เพื่อนสนิทของพ่อเขาเอง

สองชั่วโมงที่พรระฟ้าสอนภาษาให้เคตรวมทั้งเล่าเรื่องประเทศไทย

ให้ฟัง ซึ่งกระตุ้นใจวัฒนธรรมและวิถีความเป็นอยู่ของคนไทย ทั้งคู่
โบกมือลากันเมื่อจะต้องกลับไปงานเลี้ยงกับสการ์เล็ต พรระฟ้าเดินไป
เอ่ยลาลัน ทั้งสองไม่ลืมที่จะแขวะกันซ้ำๆ ก่อนจากลา

พรระฟ้าเดินไปตามถนนเส้นเดิมเพื่อกลับที่พักและไม่ลืมส่ง
ข้อความไปบอกคิตตี้ให้ไปรับเพื่อนทั้งสองที่เคาระห์ร้ายกลับบ้านพรุ่งนี้
บางครั้งเคยรู้สึกไม่เข้าใจว่าทำไมคนเราถึงทำร้ายกันได้ลงคอ ไม่มีใคร
ชอบความสูญเสีย ลากจาก โดยเฉพาะจากเจตนาของใคร ชีวิตก็ยาก
แบบนี้แหละนะ ทำอะไรไม่ได้นอกจากเข้าใจและยอมรับ

เสียงร้องของแมวดำซึ่งยืนชนตั้งอยู่บนถ้ำขยะในชอกตึก พรระฟ้า
หยุดยืนมองแมวดำอย่างสงสัยกับกิริยาขู่ฟ่อๆ นั้น “หรือด้านหลัง
กองกล่องมีหมาเจ้าถิ่น ช่วยหน่อยละกัน”

พรระฟ้าเดินตรงไปยังแมวดำด้วยฝ่าเท้าแผ่วเบา มือบางจับ
กระเป๋าคาดข้างกายแน่น แล้วยกกายลงหยิบก้อนไม้ขนาดพอดีมือ
ขึ้นมา อย่างน้อยหากหมาจะกัดก็ยังมีไม้ฟาดกลับ เจ้าแมวดำหันมา
มองหน้าแล้วหยุดทำท่าขู่ แต่ยังคงร้องครางในคอ พรระฟ้าส่งสายตา
เป็นนัยว่าให้หนึ่ง ทำไปโดยรู้อยู่แล้วว่ามันไม่เข้าใจหรอก แต่ก็ทำ คิ้วเรียว
ลีเข้มย่นเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อเห็นเงาตะคุ่มๆ ของคนแทนหมาเจ้าถิ่น
ที่จินตนาการก่อนหน้านี้

พรระฟ้าขยับเข้าไปใกล้มากพอจะเห็นบางอย่างหลังกอง
กล่องกระดาษซึ่งสูงระดับช่วงอกของตน นัยน์ตาลุกวาวเมื่อเห็นเรียวกา
ของผู้หญิงที่นอนนิ่งอยู่บนพื้น ทั้งตาก็ทั้งตื่นตระหนกและสมองสั่งให้
ตัดสินใจว่าควรระวังหนีหรือยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้อง แต่โชคชะตามัก
ไม่รอให้ใคร่ครวญ เสียงกระป๋องโลหะดังแผ่วๆ แต่ก็ดังมากพอที่จะ
ทำให้เจ้าของเงาตะคุ่มๆ กับคนก่อเหตุได้ยิน

พรระฟ้าก้มมองที่มาของเสียงด้วยสีหน้าหงุดหงิดกับความช่วย
ของตอนที่ไปสะกิดโดนกระป๋องเบียร์บนพื้น ใครมันช่างทั้งขยะเรียวด

นำช่างนัก พระรพีชาชยับถอยหลังเมื่อเจ้าของร่างในชุดคลุมสีดำขยับกายลุกขึ้นยืนเต็มความสูง มีอขวาวไต่ถุ้งมือสีดำถือนีติบปลายแหลมเงาวับ ยาวราวเจ็ดนิ้ว

“ตัดสินใจให้ตีพวก วางมือแล้วทางใครทางมันหรือเสี่ยงกันกับท่อนไม้ยาวสี่ฟุต บอกเลยว่าถึงเป็นผู้หญิงก็มีแรงสู้” แม้จะปากดีทำท่ายมิดในมือคนร้าย แต่เขาก็ขยับถอยหลังไปที่ละน้อย

เจ้าของมิดในมือจ้องหญิงสาวเซมิ่ง ใบหน้าถูกปกปิดด้วยหมวกไหมพรมสีดำ สิ่งที่เห็นมีเพียงดวงตาสีน้ำตาลลาวาโลด ท่อนขาแกร่งแบบบุรุษตะกล่องที่ขวางทางเพื่อขยับเข้าไปใกล้เหยื่อที่หลงมาโดยไม่ได้รับเชิญ

พระรพีชาสุดลมหายใจเข้า พยายามระงับสติและความกลัวที่เล่นพล่านทั่วร่าง แม้ชีวิตจะไม่ได้สวยหรูเดินบนพรมแดงเหมือนลูกคุณหนู แต่ก็ไม่ใช่สายบุญที่จะพาดพันกับคนร้ายที่มีมิดพร้อมจะจ้วงแทงโดยง่าย “เอาน่า ศิษย์คุณเปลว ต่อให้ไม่เก่งก็ไม่ยอมมเจ็บฝ่ายเดียวละ”

พระรพีชาสะบัดกระเป๋าสะพายทิ้งลงพื้น กระชับท่อนไม้ในมือแน่น สมองทบทวนความจำเกี่ยวกับบทเรียนการเอาตัวรอดฉบับจุกจิกเงินซึ่งคุณเปลวสอนให้น้องสาวรวมทั้งเธอด้วยที่โดนลากไปแจม เธอหรีตามองเมื่อคนร้ายขยับเข้ามาเพื่อหาจังหวะเล่นงาน กฎข้อแรกลงมือก่อนยอมไม่ได้เปรียบ โดยเฉพาะเป็นผู้หญิงเพศที่ผู้ชายพึงใจว่าปละกำลังน้อยกว่า อ่อนแอกว่า

ร่างเพรียวบางยอบกายลงฟาดท่อนไม้ไปที่หัวเข่าคนร้ายสุดแรง ไม่รู้สึกถึงความแสบร้อนของท่อนไม้ที่เสียดสีกับอุ้งมือเพราะสถานการณ์ตรงหน้าบีบหัวใจเกินกว่าจะมาสนใจแผลเล็กๆ ที่อุ้งมือ เสียงร้องและแววตาคาดไม่ถึงของคนร้ายที่ไม่คิดว่าจะโดนเล่นงานก่อนสร้างขวัญกำลังใจที่ดี และลดความตื่นกลัวเพิ่มขึ้นเมื่อคนร้ายทรุดลงคุกเข่า

บนพื้น

‘จำไว้ ถ้าลงมือต้องสุดแรง อย่าลังเล อย่าใจอ่อน และไม่ต้องการถึงผลที่จะตามมา ใครจะตายช่างมันแต่ต้องไม่ใช่เรา พาดได้พาดฆ่าได้ฆ่า เราต้องรอด...จำ’

คำสอนหลังจากเปลวตะวันหัวใจของทีมวัยละอ่อนประจำไร้สะท้อนก้องในหัว เมื่อกำลังใจมาดี พระรพีฟ้าเงื้อมมือหวดใส่ร่างคนร้ายสุดแรง เป้าหมายที่เล็งคือขมับด้านขวา เสียงร้องเพราะเจ็บของคนร้ายที่ยกแขนขึ้นมากันดังลั่น

เสียงอะอะไววายของเด็กวัยรุ่นสองคนซึ่งได้สเกตบอร์ดผ่านมาทำให้คนร้ายสับสนหันหลังโดดข้ามกองกล่องแล้ววิ่งกะเผลกๆ หายไปในความมืด พระรพีฟ้าทรุดร่างนั่งชันเข่าลงบนพื้น ถอนใจยาวด้วยความโล่งอกเมื่อรู้ว่าคืนนี้รอดแล้ว

“พี่สาวฯ โดนปล้นหรือ มันทำร้ายหรือเปล่า”

พระรพีฟ้าหันไปยิ้มแหย้ให้เด็กอเมริกันผมทองวัยสิบขวบเศษที่เข้ามาช่วงพุง ส่วนอีกคนถือสเกตบอร์ดในมือแน่น กวาดตามองไปยังทิศที่คนร้ายวิ่งหนีไป เจ้าหนูนี้ใจสู้ใช้ได้ คงกะพาดด้วยสเกตบอร์ดในมือหากคนร้ายกลับมา

พระรพีฟ้าและสองหนุ่มน้อยอเมริกันบอยยื่นให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับตำรวจ ร่างในห่อผ้าสีขาวถูกหามใส่เปลเดินผ่านไปโดยทีมพิสูจน์หลักฐานเดินลอดผ่านเชือกกันสีเหลืองซึ่งถูกกันไว้เป็นที่เกิดเหตุ ส่วนเจ้าแมวดำโดนจับใส่กรงกลายเป็นหลักฐานอีกชิ้นหนึ่ง เพราะตำรวจสันนิษฐานว่าเป็นแมวของเหยื่อ ตำรวจสันนิษฐานว่าเป็นพวกติดยาตักจี๊ผู้คนที่ลี้ภัยจรผ่านไปมาบริเวณแถวนี้ซึ่งเป็นมุมอับและค่อนข้างเปลี่ยว แต่เพิ่งมีเหยื่อเสียชีวิต

เพลิงวายุยื่นมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นปะปนกับอเมริกันมุงอยู่อีกฟากของถนน เขามองพระรพีฟ้าซึ่งถือถ้วยเครื่องดื่มควันกรุ่นเหม่อมอง

ตามร่างคนตาย ผู้หญิงคนนี้น่าสนใจ เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เขาล้วงมือถือออกจากกระเป๋าครึ่งเมื่อเห็นหน้าคนโทรมา ยังไม่ทันพูดอะไร ปลายสายก็ตั้งคำถามประหลาดมาก่อน

“มึงไปยื่นโรครจิตอะไรตรงนั้น”

คำถามของไทริสทำให้เพลิงวายุสงสัยว่ามັນรู้ได้ยังไง พร้อมกวาดตามองหา “มึงอยู่แถวนี้?”

“หิ... กูอยู่สำนักงาน แต่มึงทำตัวโรครจิตไปนั่งเฝ้าผู้หญิงที่ร้านกาแฟ”

“ใครบอกมึง กูอยากดื่มกาแฟไม่ได้?” ผมเถียงพร้อมก้าวเดินผละออกจากที่เกิดเหตุ

น้ำเสียงเย้ยหยันรู้เท่าทันของไทริสสวนกลับ “มึงไม่ดื่มกาแฟเกินสองแก้วต่อวัน และวันนี้มึงแตกแล้วที่สำนักงานกู ไม่เนียนไปเรียนมาใหม่ สนใจเขาหรือมีแผนชั่ว ตอบกู”

เพลิงพายุกลอกตาขึ้นฟ้า ออกากเล็กคบมัน แต่มันไม่ยอม คิดแล้วเหนื่อย “เออๆ กูตั้งใจ แค่อยากรู้ว่าเขาใช้งานได้ไหม แล้วก็กูบอกได้เลยว่าใช้ได้ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้หญิงคนนี้มีสัญชาตญาณปกป้องตัวเองสูง และมีสติมากกว่าผู้หญิงธรรมดาทั่วไป” รวมทั้งวิธีการเอาตัวรอดที่คงได้รับอิทธิพลมาจากเปลวตะวัน เพราะท่วงท่าแกว่งดาบเอี้ย ท่อนไม้แบบนั้น ละเอียดและเปี่ยมหมายในการจู่โจม เหมือนมีเงาของเปลวตะวันซ้อนอยู่

“มึงนี่ซุ่มมาก เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นเลือกยื่นมองเฉย เลวอะ” ไทริสต่อว่าเสียงเซียว

“เอาละ กูสำนึกผิดแล้ว หยุดดำ กูแค่อยากรู้ว่าเขาจะเอาตัวรอดยังไง ถ้าเด็กสองคนนั้นไม่มาเห็นกูก็ช่วย มึงหยุดรักความยุติธรรมสักหน่อยเถอะ ดำเป็นพ่อเลย”

“สมควรดำ ยินดูผู้หญิงถูกทำร้าย ถ้าไม่คิดว่ามึงมีเหตุผล กูให้ลูกน้องเข้าไปช่วยแล้ว กราบกูซะที่ไม่ทำแผนมึงพัง”

เลว ไทริสเป็นคนกวนบาทาและเขาชินแล้ว “มึงอยู่ไหน”

“สำนักงาน ทำไม คิดถึงกู?”

“กูจะขับเขี้ยวจำไปเหยียบหน้ามึง”

“คนบ๊องเท่านั้นที่ตั้งชื่อรถว่าเขี้ยวจำ เสียตายยี่ห้อรถวะ”

“คราวหน้าจะขอคันสีแดงจากพี่เมฆ กูจะตั้งชื่อว่าแดงแจ๋แล้ว
ขับไปเสยท้ายไอ้ซีวิลลอร์ของมึง”

ไทริสชูฟอมาตามสาย “อย่ายุ่งกับลูกชายกู ไอ้เพื่อนเฮงซวย”

“คนบ๊องอะไรตั้งชื่อรถเป็นระบบกฎหมาย เลือกมาวิจารณ์ชื่อรถ
คนอื่น แค่นี้ กูรำคาญ”

เพลิงวายุกดตัดสายเมื่อเพื่อนชั่วหัวเราะไม่แยแส พวกเราคบกัน
ตั้งแต่สมัยเรียน เป็นเมตกันทั้งที่นิสัยต่างกัน แต่เข้ากันได้และทนคบ
กันมาจนบัดนี้ ในขณะที่ไทริสบอกว่าทนคบต่อไปเพราะอยากได้
เพลิงเวหาเป็นน้องชาย เพราะลูกคนเดียวแบบมันอยากมีน้องชายดียว
มันต่างหากที่โระคจิต ไอ้ทนายจิตไม่ปกติคิดแย่งน้องชายชาวบ้าน

พรรชฟ้าพาร่างตนเองในชุดสูททางเกงสีสุภาพ เมื่อได้รับ
การติดต่อจากสำนักงานหนายความชื่อดังของนิวยอร์ก ทั้งที่เธอไม่เคย
ยื่นความจำนงจะสมัครงานที่นี่ แต่กลับได้รับการติดต่อจากเลขาฯ ของ
ไทริส อาร์มิเทจ ถึงแม้ไม่คิดจะร่วมงาน แต่การผูกสัมพันธ์หรือ
มาทำความรู้จักกับหนายดังก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหาย ใครจะรู้ วันหน้าอาจ
มีเหตุให้ต้องพบกันอีก

หลังจากเกิดเรื่องแยๆ กับเพื่อนสนิททั้งสอง แม้อคติความยัง
ไม่คืบหน้าไปไหน แต่ตำรวจก็ยังตามคดีต่อไม่กองดองแน่ ส่วนคดี
ที่เธอเข้าไปร่วมเหตุการณ์โดยไม่ได้ตั้งใจก็ยังจับคนร้ายไม่ได้ นอกจาก
รู้ว่าหญิงสาวที่ตายเป็นนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน ก่อนเกิดเหตุ

แฟนหนุ่มของเหยื่อบอกว่าแฟนจะพาแม่ไปเดินเล่น ซึ่งเป็นเรื่องปกติ แต่ไม่คิดว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้น เฮ้อ...ชีวิตคน แค่ว่าแม่มาเดินเล่น ใครจะรู้ว่านั่นจะเป็นการจากลาคนรักเป็นครั้งสุดท้าย

“สวัสดิ์คะ พระรพี นรากร นัดกับมิสเตอร์อาร์มิเทจสิบโมงคะ” พระรพีบอกจุดประสงค์ที่มากับพนักงานต้อนรับที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ พนักงานพยักหน้ารับยิ้มๆ กตโหร.เบอร์ภายในถามใครบางคน แล้ววางสาย หันมาบอกเธอให้เดินขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นที่ ไทริส อาร์มิเทจ รออยู่

พระรพีเอ่ยขอบคุณแล้วเดินตรงไปยังลิฟต์ เสียงตึ๊งตึ๊งขึ้นเมื่อมาถึงจุดหมาย ชั้นนี้คงเป็นส่วนของสำนักงาน ทันทีที่ก้าวเท้าออกจากลิฟต์ก็พบห้องทำงานซึ่งถูกจัดแบ่งตามป้ายชื่อหน้าห้องเกี่ยวกับคดีต่างๆ และที่โดดเด่นที่สุดคือห้องสุดทางเดินด้านขวามือ ป้ายชื่อ ไทริส อาร์มิเทจ พร้อมตำแหน่งโซ่วรธา

ไทริสเอ่ยอนุญาตเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู วางมือจากเอกสารบนโต๊ะ ขยับแว่นสายตาสีเล็กน้อยแล้วลุกขึ้นยืนเมื่อหญิงสาวซึ่งนัดไว้เดินเข้ามา พระรพีคือหญิงสาวที่เคยเห็นผ่านภาพถ่ายจากลูกน้อง และประวัติส่วนตัวที่สำคัญ และเริ่มให้ความสนใจเป็นพิเศษเมื่อเพลิงวายุสนใจหญิงสาวคนนี้ผิดปกติ

“ยินดีที่ได้พบมิสนรากร เชิญนั่งก่อน กาแฟหรือชาดีครับ”

มือหนาวผละออกจากมือเล็กสัมผัสราบเรียบ ไทริสวางตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดีและเพิ่มความมั่นใจเองให้ผู้มาเยือน

“เช่นกันค่ะ ขอเป็นชาร้อนละกันค่ะ” พระรพีนั่งลงบนเก้าอี้หนังแกะสีเลือดหมู กวาดตามองสำรวจเจ้าของห้องและห้องทำงานอย่างรวดเร็ว รอไม่นานเสียงเคาะประตูของสตรีวัยกลางคนร่างท้วมซึ่งนำชุดน้ำชามาเสิร์ฟพร้อมมาการองหลากสีขึ้นพอดีคำจัดเรียงในถาดเงินราวกับเหรียญเงินที่วางซ้อนกัน

“มาการองร้านประจำของสำนักงาน ชิมแล้วช่วยยืนยันหน่อยนะครับว่าผมและพนักงานทุกคนที่นี่ไม่ถูกหลอก”

พระราชฟ้ามองขึ้นยิ้มกับมุกสร้างความเป็นกันเองของทนายตั้ง เธอรู้จักเขาผ่านสังคมรอบตัวเนื่องจากสนใจรับฟังข่าวสารบ้านเมืองชื่อ ไทรีส อาร์มิเทจ ปรากฏขึ้นตามข่าวคดีฟ้องร้องบุคคลสำคัญๆ และมีชื่อเสียงหลายต่อหลายครั้ง ไทรีสคือทนายที่ฟาดมากยามทำคดีไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งนั้น และคดีที่เธอสนใจมากคงเป็นคดีใส่ร้ายนักธุรกิจอุตสาหกรรมยาวว่ามีส่วนพัวพันกับยาเสพติด เพราะผู้ถูกกล่าวหาเป็นคนไทยเหมือนเธอ คดีนั้นจบลงด้วยดี รวมทั้งจับคนบงการได้ พระราชฟ้ามอง ไทรีส อาร์มิเทจ แล้วยิ้ม ได้นั่งคุยกับทนายตั้งแต่มีบุญคงพอมีเหลือละนะชีวิตนี้

ไทรีสมองหญิงสาวซึ่งเป็นเป้าหมายอย่างพิจารณา จากประวัติเท่าที่ทำได้และวิถีชีวิตในปัจจุบัน ยอมรับว่านับถือผู้หญิงตรงหน้านี้มาก ถ้าเอ่ยชมว่าพระราชฟ้าเป็นนักสู้ เขาก็ไม่รู้ลี้กกระดากปาก “มีสองสงสัยว่าผมติดต๋อไปทำไม”

“เชิญมิสเตอร์ว่าถูกระมาได้เลยคะ ยอมรับว่าแปลกใจ แต่คิดว่ามารับฟังก็ไม่เสียหายอะไรมากนัก” พระราชฟ้าขยับร่างนั่งตัวตรง สีหน้าและน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ

ไทรีสวางแฟ้มปกด้าลงตรงหน้าพระราชฟ้า โดยยังไม่อธิบายอะไรให้เวลาอีกฝ่ายอ่านสิ่งที่อยู่ในนั้น รอไม่นาน นัยน์ตาคู่สีด้าก็ละจากเอกสารตรงหน้าเปลี่ยนเป้าหมายมาจ้องหน้าเขาแทน

“กำลังจะบอกว่า คนร้ายที่ทำร้ายเพื่อนๆ ของฉันเป็นคนเดียวกับคดีที่พวกคุณตามอยู่”

ไทรีสพยักหน้า “ใช่ครับ ผมตามคดีนี้มาตั้งแต่เหยื่อรายที่สอง นอกจากสัญลักษณ์ ขนาดอาวุธ ลักษณะการตายที่ตรงกัน ทุกอย่างยังมีดีแปดด้าน ไม่ว่างไกล่เคียงความจริงว่าจะจับมันได้สักนิด”

พระราชพิธีจ้องหน้านายดัง “หนึ่งในเหยื่อของคนร้ายเป็นคนที่คุณรู้จักสินะ” ปรากฏตาโหลวบของนายดังแสดงหลักฐานออกมาว่าเธอเดาถูก

ไทรี่สยกยิ้มบางๆ “มิสเก่งจริงๆ ที่เดาถูก ใช่ครับ หนึ่งในเหยื่อเคราะห์ร้ายเป็นคนรักของเพื่อนสนิทผมเอง ในฐานะนายส่วนตัวและซีอีโอบริษัทนักสืบ จึงปล่อยให้คนรักของเพื่อนตายเปล่าไม่ได้”

พระราชพิธีตามองแฟ้มเอกสาร และสีหน้านายดังยังคงไม่เสียอาการแม้ว่าจะถูกเชือดคัททางถูก “คุณต้องการให้ฉันเป็นเหยื่อล่อคนร้ายใช่ไหมคะ”

ไทรี่สลอบกลืนน้ำลาย ผู้หญิงคนนี้เซนส์ดี น่าจะมาเอาดีด้านกฎหมาย มาถึงขั้นนี้คงต้องแสดงความจริงใจ “มิสคิดถูก และรู้ไหมครับว่าทำไมผมถึงอยากร่วมงานกับมิสเรื่องทำคดีนี้”

พระราชพิธีพยักหน้า “เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ของเหยื่อมีลักษณะใกล้เคียงฉันสินะ เอเชีย อายุ 20-25 ปี บุคลิกเรียบง่าย ไร้ครอบครัวที่นี่ และที่สำคัญเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัย...และเป็นสมาชิกห้องสมุดโรสลินท์”

ไทรี่สหนีวหน้า เขาเปิดแฟ้มอีกเล่มดู แต่ไม่เห็นมีข้อมูลที่พระราชพิธีเอ่ยถึง

“ไม่มีข้อมูลส่วนนั้นหรอก คุณไม่ต้องหาหรอกค่ะ”

“แล้วคุณทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร” ไทรี่สจ้องหน้าคนจุดประเด็นสีหน้าสนใจ

“เพราะเหยื่อทุกคนฉันเคยเห็นหน้าอย่างน้อยครึ่งสองครึ่ง ฉันเคยทำงานพิเศษที่ร้านกาแฟข้างห้องสมุดนั้น และสมาชิกใหม่ของห้องสมุดจะนำคูปองมาแลกกาแฟฟรีหนึ่งแก้ว บางคนก็มาเป็นลูกค้าขาประจำ การจดจำลักษณะของผู้คนเป็นสิ่งที่ฉันคุ้นชินมาตั้งแต่เด็ก เออ...มีพ่อเป็นตำรวจเก่าเลยติดนิสัยนี้มาจากท่าน”

เมื่อทบทวนดูดีๆ แกลและพระราชฟ้ามีลักษณะตรงกับเหยื่อ รวมทั้งเป็นสมาชิกของห้องสมุดนั้น ทำไม เพราะอะไร หญิงสาวที่ตก เป็นเหยื่อถึงเกี่ยวข้องกับห้องสมุดนั้น หากเธอไม่คุ่นหน้าของเหยื่อ ประเด็นนี้อาจไม่มีใครสังเกตเห็น พระราชฟ้ามองหน้าไทรีส นิ้วหน้าเล็กน้อย เมื่อตัดสินใจ

“ตกลงค่ะ ฉันทินดีเป็นเหยื่อล่อคนร้าย”

ไทรีสยิ้มกว้าง “ขอบคุณมากครับที่ช่วย รับรองว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย พวกเราจะดูแลคุ้มครองความปลอดภัยให้เป็นอย่างดีครับ”

“พวกเรา? หมายถึง...”

ไทรีสยิ้มเมื่อสื่อน้ำพระราชฟ้าเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

“ใช่ครับ นอกจากผมยังมีคนนั้นครับ คนที่จะดูแลคุ้มครองมิส”

พระราชฟ้าหันไปมองผู้มาใหม่ เจ้าของร่างสูงโปร่งภายใต้เสื้อเชิ้ต กางเกงยีนส์เข้าขาตกับเสื้อคลุมหนาสีเข้ม เธอสบนัยน์ตาคู่คมตริ่เร่รึง นิ้วหน้าเล็กน้อยก่อนจะชี้หน้าเอ่ยทักเสียงจุ่น “นาย ปสด หน้าห้องน้ำ”

“ปสด...คืออะไรครับ” ไทรีสถามสีหน้างงๆ

“เอ่อ...หมายถึงเสียชีวิตค่ะ แฮะๆ” พระราชฟ้ายากจะหึ่งผมตนเอง เมื่อเสียวอาการ เธอหลบส่งสายตาคมขู่ตัวต้นเหตุไม่ให้เขาพูดมาก

เพลิงวายุหัวเราะ “ยินดีที่ได้ร่วมงานกันครับคุณลูกเจี๊ยบ” จิกแก่งนั้ก เป็นไก่อ๊ะ

พระราชฟ้าหันไปปรึกษาไทรีส “ไม่มีคนอื่นหรือคะ”

ไทรีสมองหน้าเพลิงวายุซึ่งยื่นส่งสายตาวาไม่มีฯ ทนายดั่งมองหญิงสาวและเพื่อนสนิทสลั้บกันไปมาแล้วถอนใจ “ทนร่วมงานกัน ลักหน้อยได้ไหมครับ เวลานี้คดีล้นมือจริงๆ นักสืบคนอื่นที่เชี่ยวชาญ คดีฆาตกรรมไม่ว่างเลย และหมอนี้ฝีมือดีสุด” ช่วยอวยให้นิดหน้อย จดลงบัญชีบุญคุณชะ!

พระราชฟ้าเม้มปาก “ก็ได้ค่ะ” เมื่อไม่มีทางเลือกเธอก็จะข่มใจทน

เพ็ลลิ่งวายุยี้มร่าเดินอ้อมมายืนข้างเก้าอี้ไทรีสแล้วยื่นมือให้เพื่อนร่วมงานคนใหม่ “ยินดีที่ได้ร่วมงานกันครับ”

พระราชพ้ามองมือหนาที่ลอยอยู่ตรงหน้า เธอยกมือไหว้พร้อมเอ่ยแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ “สวัสดีค่ะ พระราชฟ้า เวลาพบคนไทยที่สูงวัยกว่าฉันนัดแบบนี้”

ไทรีสกลั้นขำ เสมองนาฬิกากลบรอยยิ้ม ชอบไว้อยู่ ไอ้ทอร์นาโดพบคู่ปรับแล้ว

เพ็ลลิ่งวายุชักมือกลับ จ้องหญิงสาวตรงหน้าสีหน้ารื่นรมย์ แม่ในใจอยากติดหน้าผากเนียนนั้นสักที “ไม่เป็นไรครับ ผมอยู่อเมริกานานไปหน่อย ปกติถนัดกอด แต่เลือกคน ยินดีที่รู้จัก เพ็ลลิ่งวายุครับ”

1:1 สำหรับยกนี้ ไทรีสแอบจดแต่้มลงแอปพลิเคชันในมือถือเมื่อคึกคักน่าจะอีกยาวกว่าจะรู้ผล

3

ร่วมหรือร่วม

พรรษาฟ้าหงุดหงิด หงุดหงิดมากเมื่อต้องทำงานร่วมกับผู้ชายที่นั่นละเลยตกแพอยู่ตรงหน้า ถามว่าทำไมไม่ชอบ ก็ไม่ถึงกับไม่ชอบ คนเราจะไม่ชอบคนที่เราเพิ่งรู้จักก็ดูจะใจแคบเกินไป แต่ผู้ชายคนนี้ทำให้หงุดหงิดแบบไม่มีสาเหตุ

เปลิงวายุถาม “ถามหน่อยสิ ทำไมถึงยอมรับงานนี้ ร้อนเงินหรือ”

รู้ละ ข้อแรกที่หงุดหงิดคือหมอนี่ปากไม่ดี ท่องไว้ๆ เพื่องานๆ เพื่อความปลอดภัยๆ “มีส่วน คนทำมาหากินมีงานอะไรทำได้ก็ทำ กฏข้อนี้ใช้เหมือนกันทั้งโลก”

“ไม่ใช่ห่วงเพื่อนหรือ ไทริสรับปากจะส่งคนไปดูแลเพื่อนคุณ คุณสนใจมากกว่ายอดเงินที่ไทริสเสนอให้เสียอีก ดีจังได้ร่วมงานกับคนดี”

ไม่ต้องชม รู้หรือกว่าไม่จริงใจ พรรษาฟ้าพยายามตั้งสมาธิไปยังเรื่องงานและตัดอคติที่มีต่อผู้ชายคนนั้นชั่วคราว “ขอบคุณที่ชม

คุยเรื่องงานเถอะ ร่วมงานกันให้รอด อย่าให้ร่วงก่อนจะได้เริ่ม”

เปลิงวายุยิ้ม สนุกจัง เป็นการช่วยงานให้ริสที่ไม่ได้แยเหมือนทุกครั้ง “ในฐานะที่เพื่อนคุณโดนเล่นงาน เพื่อนคุณพูดอะไรเกี่ยวกับคนร้ายบ้างไหม”

“รวย ข้อแรกเลย คนร้ายต้องเป็นคนที่ใช้ชีวิตในสังคมอย่าง สะดวกสบาย โดยเฉพาะน้ำหอมที่ใช้ แกลบอกรว่าราคาหมื่นกว่าเพราะ เป็นกลิ่นเดียวกับพ่อเธอใช้ เลื่อยัดและกางเกงยีนส์ รวมทั้งเสื้อคลุม ของบาเลนเซียก้าแบรนต์หรูไฮเอนจากสเปน และคอนข้างหน้าตาดี แกลคาคคะเนจากดวงตา ซึ่งข้อนี้เปอร์เซ็นต์ความน่าเชื่อถือน้อยกว่า คนตาสวยหน้าแยมีเยอะแยะ”

เปลิงวายุพยักหน้า “ผมเห็นด้วย คนร้ายจะหล่ออะไรนัก แต่น่าจะมีเงินในระดับหนึ่ง”

คุยเรื่องเดียวกันใหม่นี้ พระรพ้าแสวงทำหน้าที่ทั้งที่อยาก กลอกตามองบนด้วยความรำคาญ “พวกคุณไม่มีผู้ต้องสงสัยบ้างเลย เหรอ สืบกันตั้งหลายเดือนน่าจะได้เบาะแสะอะไรบ้าง”

เปลิงวายุส่ายหน้า “วงกว้างจนยากจะคาดเดา เพิ่งจะแคบลง ก็ตอนได้คุณนี่ละ”

พระรพ้าขมวดคิ้ว “พูดจาให้ดีๆ อย่าให้คนฟังตีความผิดๆ”

เปลิงวายุนิ่งคิดแล้วยิ้มกว้าง “ขอภัย รวบคำไปหน่อย เพิ่งจะแคบลงตอนได้คุณมาร่วมงานนี่ละ”

พระรพ้ามองผู้ช่วยตรงหน้าอย่างประเมิน หมอนี่กำลังสนุก และ นินนาหงุดหงิดสำหรับเธอ “ฉันจำกัดวงคนร้ายไว้คร่าวๆ คุณสนใจฟังไหม ถ้าไม่จะได้ไม่พูด เหนื่อย”

“สนใจซี ผมตั้งใจทำงานจะตาย คุณก็เห็น”

ตรงไหนกัน แต่ไม่ยกปากต่อคำ “คนร้ายพุ่งเป้ามาที่ผู้หญิง เอเชียอายุระหว่างยี่สิบถึงยี่สิบห้า รูปร่างหน้าตาไม่มีผล แต่บุคลิกเหยื่อ

ทุกคนคล้ายกัน คือความเรียบง่าย แต่งกายสบายๆ ชีวิตหมดไปกับการเรียนการงาน และใช้ชีวิตตามลำพังตามหอพัก คอนโดฯ หรือ อพาร์ตเมนต์ เพราะง่ายต่อการหายตัวไป ซึ่งกว่าจะมีใครสังเกตเห็นผ่านไปหลายวัน และที่ต้องทำให้พบคืออะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้คนร้ายทำร้ายพวกเธอ เราอาจจำกัดตัวคนร้ายได้แคบลง”

เพ็ญวายุวางถ้วยกาแฟลง “แค่นั้นไหม ความแค่นั้นทำให้คนเป็นบ้าหมอนั่นอาจจะเคยออกหักเพราะผู้หญิงที่มีลักษณะแบบนี้”

“ฉันคิดว่าไม่ คนร้ายกำลังตามหาบางอย่างหรือใครบางคนเหยื่อรายอื่นๆ ที่ผ่านมา เมื่อไม่ใช่จึงกำจัดทิ้ง รวมทั้งอยากให้คุณที่ถูกตามหารู้ว่า เขาจะไม่หยุดตราบไต่ที่ยังไม่พบ หรือไม่เขาก็ทำเพื่อชดเชยใครบางคนที่ย้ายไป”

“ทำไมคุณตั้งสมมุติฐานแบบนี้” เพ็ญวายุสนใจข้อสงสัยใหม่ซึ่งไม่เคยมีใครนึกถึงมาก่อน

“สัญลักษณ์รูปดาวหกแฉกต้องเป็นอะไรที่สำคัญหรือเป็นโค้ดลับระหว่างเป้าหมายตัวจริงกับคนร้ายซึ่งต่อไปเราจะเรียกว่า คลื่นและดาว”

“ดาวหมายถึงไอ้หกแฉกผมพอเข้าใจ ทำไมเป้าหมายถึงเป็นคลื่น” เพ็ญวายุมองพระราชฟ้าซึ่งกำลังจดจ่อกับข้อมูลซึ่งเธอกำลังร่างลงบนหน้าจอไอแพดขนาดเจ็ดนิ้ว ซึ่งไทร์สมอบให้เพื่อสะดวกในการทำงาน

“ไม่ผิดสำหรับคนร้าย ส่วนเป้าหมายถ้ามีจริง ฉันก็หวังให้เธอเป็นเกลียวคลื่นบนผิวน้ำที่ไม่มีสิ่งใดจับต้องได้ แม้แต่ดาวบนท้องฟ้าก็ต้องแยกห่างไม่มีวันได้พบเจอ”

เพ็ญวายุมองริมฝีปากสีน้ำตาลอ่อนปราศจากสีของลิปสติกซึ่งกำลังเอื้อนเอ่ยสิ่งที่เธอซ่อนไว้และเพิ่งหลุดออกมาทางอ้อม ผู้หญิงคนนี้มีความปลอดภัยต่อกันจากใจจริงแม้จะไม่รู้จักกัน เป็นที่น่าประหลาดใจ

น้ำเสียงหนักแน่นจริงจังเอ่ย “เราต้องจับมันก่อนที่เจอคลื่น”

พระราชพิธีทำให้คนพูดจากใจจริงเป็นครั้งแรก ก็ไม่ได้แยะ คิดว่า
เพลิงวายุจะเห็นเป็นเรื่องสนุกและไม่แยะแสะอะไรเสียอีก เธอคงตั้งแง่
กับเขามากไป อย่างน้อยเขาก็ไม่ยากให้ใครต้องตกเป็นเหยื่ออีก ยอมรับ
เป็นบัดดี้ก็ได้

“เพราะค่าจ้างจากไทรีสยัวใจชะขนาดนั้น จบงานนี้ผมจะนอน
อาบแดดฝั่งอกอยู่ริมหาดโปรยยิ้มให้สาวๆ ให้ซ้ำปอด”

ขอสลายทุกอย่างที่คิดก่อนหน้านี้ ไ้อ้หมอนี่แยะที่สุดของที่สุดและ
ที่สุดจนไม่รู้ว่าจะไปที่สุดที่ตรงไหน “ตั้งใจทำงานเถอะ จะได้รีบไปเร็วๆ”
จบบงานเชิญไปให้ไกลจากวงจรชีวิตเธอได้ยิ่งดี สาธุ

เพลิงวายุหัวเราะเบาๆ ผู้หญิงคนนี่ตลก เขาเดาว่าเธออยากด่า
แต่อดกลั้นไว้เพราะต้องทำงานร่วมกัน ความอดทนต่อสิ่งเร้ารอบกาย
สูงจริงๆ นิสัยแบบนี้เหมาะทำงานบริหาร “จบแค่งานเนอะ ต่อจากนั้น
เราเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม”

พระราชพิธีแบบผืนใจเต็มทน เชิญอินเฟรนด์ไปคนเดียวเถอะค่ะ
จบบงานแยกทางมีข้อเดียวเท่านั้นสำหรับเธอและหมอนี่ จะว่าไปรู้สึก
คุ้นๆ ชื่อเขาเหมือนกัน “คุณเป็นอะไรกับเพลิงเวหา”

“รู้จัก?”

พระราชพิธีส่ายหน้า “ไม่เป็นการส่วนตัว แต่รู้จักเขาผ่านสื่อจากคดี
ของไทรีส ปกติคนไทยนิยมตั้งชื่อลูกคล้องจองกัน เพลิงเวหา เพลิงวายุ
จะว่าไปรูปร่างหน้าตาก็คคล้ายกัน”

เพลิงวายุปรบมือเบาๆ “เก่ง ช่างสังเกต ช่างสงสัย ดีความและ
เชื่อมโยงเก่ง ไม่แปลกใจทำไมเรียนเก่ง ปริญญาตรีสองใบ ปริญญาโท
หนึ่งใบ และกำลังจะได้อีกใบในอีกสามเดือนข้างหน้า”

ไม่แปลกใจหรอกที่เขาจะรู้ข้อมูลพวกนี้ของเธอ ไทรีสคงไม่เชิญ
เธอมาหากไม่สืบประวัติก่อน “ขอรับไว้แล้วกันสำหรับคำชม ไม่ขอ
ถ่อมตัวเพราะเรื่องจริงทั้งนั้น แล้วคำตอบล่ะ หรือตอบไม่ได้ ลำบากใจ

ก็ไม่ต้องพูด”

“ทำไมคิดว่าเรื่องแค่นี้ผมต้องลำบากใจ”

“ใครจะรู้ คุณอาจจะนิสัยแย่งพื้นที่ห้องขับออกจากบ้าน ตัดขาด ไม่เหลียวแลแยแสเป็นปมในใจ”

“ผมว่าคุณลองเขียนนิยายบ้างนะ มโนเก่งเกิน เพลงเวทาคือเป็นห้องชาย ถ้าคุณสนใจข่าวสารธุรกิจด้านยานยนต์คุณจะมีชื่อเสียงเมฆา ถ้าคุณสนใจด้านไอทีและโลกของเกม คุณจะต้องได้ยินชื่อเพลงนี้ที่พวกเราเป็นที่ห้องกันและเราก็รักกันดี”

พระราชินีพ่ายกหน้าอย่างเข้าใจ แต่เธอไม่มีความจำเป็นต้องรู้จักหรือสนใจพื้นที่ห้องของเขาสักคนที่ตามก็แค่ความสงสัยเล็กๆ ของคนทั่วไป ไม่มีอะไรสำคัญ “ฉันคิดว่าห้องสมุด...” คำว่าโรสลินที่กลืนหายไป ในลำคอเมื่อคู่สนทนาของเขามีสิ่งมีชีวิตผมทองตาสีฟ้าโอบรอบคอพร้อมเนบบริมผีปากบนแก้มสากพอดีใหญ่

เพลงวายุหันไปมองเจ้าของร่างซึ่งเข้ามาทักทายเขาอย่างสนิทสนม “มีอะไรกับผมหรือเปล่า ลิซซี่” น้ำเสียงเรียบๆ ที่เอ่ยทักทายทำให้หญิงสาวผู้มาใหม่ขยับออกห่าง ส่งยิ้มให้เพลงวายุหวานหยดก่อนจะถือวิสาสะนั่งลงข้างๆ โดยไม่รอใครเชิญ

“ตั้งใจมาทักทาย เห็นข้างหลังมันใจเลยว่าใช่แน่ ว่างไหมคืนนี้ ตีกัน” เรียวเล็บยาวสีแดงสะกิดแขนเสื้อคลุมหนาอย่างออตออัน

เพลงวายุมองเพื่อนสาวแล้วถอนใจ “มีนัดคุยงานกับไทรวิส รู้จักกัน ไวลี พระราชินีเพื่อนผม ส่วนนี้...”

ลิซซี่ขัดขิ้นสีหน้าไม่แยแส “ไม่อยากรู้จัก มองแล้วน่าจะคนละคลาสกัน ว่าเรื่องของเราดีกว่าจะ ไปนะ เราไม่ได้เที่ยวด้วยกันนานแล้ว หรือว่า...” ดวงตาคู่สีฟ้าตัวตมมองหญิงสาวเอเชียสีหน้าครุ่นคิด “เธอคงไม่ได้มาเสนอขายอะไรให้คุณหรือใช้ไหม”

บี๊!

เพลงวายุมองถ้วยชาซึ่งถูกวางลงเสียงดัง ในขณะที่ลิซซี่มอง
คนทำแบบไม่รู้สิริรู้สา

น้ำเสียงราบเรียบติดเย็นซาเอ่ย “ฉันขอตัวก่อน เชิญพวกคุณ
ตามสบาย อ้อ...ฝากบอกเพื่อนคุณด้วยว่า ใช้สมองกับปากให้ดีกว่านี้
หน่อย จะได้ไม่มีใครเข้าใจผิดว่าสมองมีแต่เรื่องแยๆ ปากก็ยังแย
ไม่ต่างกัน อีกอย่างเลือกบ้าง ครอบครัวยังจะได้ไม่เสียใจที่ส่งมาเรียนไกล
แต่หาได้แค่นี้”

นอกจากเสียงขยับร่างลุกขึ้นเดินจากไป เพลงวายุและลิซซี่ต่าง
นิ่งงัน และคนที่ตั้งสติได้ก่อนคือลิซซี่ เธอขึ้นหัวตามร่างที่เดินจากไป
กำลังจะอัปากรีตแต่ต้องหุบฉับ

“ถ้าส่งเสียงกรี๊ดให้ผมรำคาญ วันหลังอย่ามาทักผมอีก”

ลิซซี่พยายามสงบจิตใจ ละสายตาจากพระราชฟ้าแล้วหันมา
ส่งสายตาออกดออันเพลงวายุแทน “ผู้หญิงคนนั้นว่าเรานี่คะ”

เพลงวายุปรายตามอง “ที่คุณว่าเขามาขายอะไรให้ผม ทำไมว่าได้
ถ้าเขาจะว่าคุณกลับก็ไม่แปลก คนเสียหายที่สุดน่าจะเป็นผมที่โดนด่า
อ้อมๆ ว่าโง่ทั้งที่นั่นอยู่เฉยๆ ลิซซี่ คุณเป็นคนน่ารัก แต่คุณทำให้ตัวเอง
ดูแย่งจนความน่ารักเริ่มหายไป”

ลิซซี่ไม่มปาก แม้จะไม่พอใจแต่เก็บซ่อนไว้ เพลงวายุเป็นคนตรง
ปากร้ายและเดาใจยาก หากเธอไม่ใช่ญาติของไทรริส เขาคงไม่นับเธอ
เป็นเพื่อน ทั้งๆ ที่เธอชอบเขามาก ตี้อมาเป็นปีๆ ความสัมพันธ์
ก็ไม่คืบหน้าไปไหน

“ขอโทษ ลิซซี่หงุดหงิดไปหน่อย ให้ลิซซี่ขอโทษเพื่อนคุณก็ได้นะ
คืนนี้ชวนไปกับเราดีไหม”

“เขาไม่ใช่คนที่เสียเวลาไปกับเรื่องแบบนี้ และเขาก็ไม่ต้องการ
คำขอโทษเหมือนกัน ส่วนผมมีนัดคุยงานกับไทรริส ต้องขอตัว บายลิซซี่”

มือบางพยายามจะคว้าแขนเพลงวายุซึ่งเลื่อนเก้าอี้ออกพร้อม

ลุกขึ้นเดินจ้ำเท้าออกไปโดยไม่หันกลับไปมองหญิงสาวที่มองตามด้วย
สีหน้าขัดใจ

ลิซซีกำมือแน่น อยการ้องกรี๊ดออกมา แต่หญิงสาวสองคนที่นั่ง
โต๊ะข้างๆ มองด้วยสายตาแปลกๆ เธอจึงสลับตัวร่างลุกขึ้นเดินออกไป
หน้าตาบึ้งตึง

“รูปร่างหน้าตาก็ดี แต่งกายดูแพง แต่นิสัยแย่มากๆ ถ้าผู้ชาย
คนนั้นคว้ามมาเป็นแฟน น่าสงสารแย่” ศศิธรย่นจมูกใส่สีหน้าหม่นไส้

“จ้าวขอบคุณคนนั้นค่าผู้ดี ไม่มีไอ้สักคำแต่เจ็บจริง” จ้าวจันทร์
ยิ้มกับถ้อยหา เธอกับคู่สะใภ้ได้ยินหญิงสาวต่างชาติคนนั้นดูถูก
ผู้หญิงไทยที่เพิ่งเดินออกไปแล้วหม่นไส้ สวยหรือดูแพงแต่ผู้ชายไม่แล
เพราะนิสัยแย่มากี่สมควรแล้ว

“ฮาย...สาวๆ รอนานไหม อัยริบสุดชีวิตได้แค่นี้ เจ้เกลือ
อย่าฟ้องเฮียตรา น้องจ้าวอย่าฟ้องพ่อเน้อ อาอัยพลาดไปแล้ว สายแค่
ครึ่งชั่วโมงเอง”

สองสาวพยานเหตุการณ์ประฉะตะของหญิงสาวโต๊ะข้างๆ มอง
เจ้าของคำสารภาพที่มีสภาพประดุจลูกหมาตักน้ำกาแพ่ๆ

จ้าวจันทร์ผู้มีศักดิ์เป็นหลานเอี้ยยิ้มๆ “อาอัยนั่งเถอะ จ้าวทำใจ
ได้แล้ว แล้วนี่ไปทำอะไรมาเปี้ยกไปครึ่งตัว”

“ส่วนฉันไม่อภัย ถ้าไม่แลกด้วยกุชชี่คอลเลกชั่นล่าสุดพอกรูบๆ
เป็นค่าปิดปาก” ศศิธรยกยิ้มเจ้าเล่ห์ให้น้องเขยสามี

อัยการศึก ฟรานเซสโก พาลาดิโน นั่งลงพร้อมหยิบถ้อยหา
หลานสาวไปชดเสียดัง “กรรมของไอ้อัยแท้ๆ ที่พี่เมียมี่เมียมี่เค็ม นอกจาก
ต้องคอยรับใช้ราวกับทาสในเรือนเบี้ยยังต้องเปี้ยอีก เมี้ยจ้ออัยโดนรังแก”

สองสาวหัวเราะกับบทดราม่าเจ้าของตำแหน่งเบี๊ประจำเรือนของ
ตระกูล

จ้าวจันทร์หัวเราะน้องชายพ่อบุญธรรมของเธอยิ้มๆ อัยการศึก

หรือที่เธอเรียกว่าอ้าย “ตกลงอ้ายไปทำอะไรมาแปลกแบบนี้”

อัยการศึกษาก็มุดตัวเอง “มีเด็กซุ่มซ่ามน่าयरตน้ำตันไม้ รตเพลทินไปหนอยเพราะคิดว้าอ้าหล้อรวอดอกไม้จึงรตเพือด้วย กลุ่มใจแท้ความหล้อทำพิษ”

สองสาวมองหน้ากันส่งยิ้มให้กันพร้อมกลั้นเข้าไปด้วย ศศิธรเอ่ยชวนจ้าวจันทรา “ไปเถอะจ้าว ก่อนที่ความหล้อจะทิ่มตาบอด” สองสาวทำท่าลุกจากที่นั่ง

อัยการศึกษาร้องเสียงหลง “เฮ้ย สาวๆ อย่าทิ้งกัน” หยุดบีบน้ำตา ร้องเรียกความสนใจเพราะร้องไปก็ไม่มีใครสน น้ำเสียงลุ่นๆ ถามเมื่อนึกบางอย่างขึ้นได้ “ตอนเดินเข้ามาเห็นผู้ชายไทยตัวสูงๆ เดินออกไปหน้าตาคลายพีเมียเดวอน มองไม่ชัด น้องจ้าวเห็นบ้างไหม”

จ้าวจันทรา نگاهหน้าพี่ชายภรรยาของเดวอน แต่ก็นึกไม่ออก “จำไม่ได้ ไ้...อ้าย พี่น้องพีแพรมีตั้งหลายคน ใครจะไปจำได้ ร้อยวันพันปีจ้าวกลับไทยครั้งหนึ่งก็อยู่แต่บ้านพ่อแม่ แล้วตอนนั่งอยู่ก็สนใจคุยกัน ใครจะไปสอดส่ายสายตามองคนอื่นกันเล่า”

“เธอ นึกว่าจำได้บ้าง คนนี้ไม่รู้คนรองหรือคนโต แยกไม่ออก พวกฝาแฝดนี้ยากจำจริงๆ แหละ ยิงนานที่พบกันหักพิดหักถูก”

ศศิธรทำหน้าที่ถึงบางอ้อเมื่อพอจะนึกออก “อ้อ...ที่มาเรียนแล้วอยู่ทำธุรกิจที่นี่ ฝาแฝดสองคู่สี่แบบสี่แนว จำไม่ได้ทุกคนหรอก ตราศาลกับฉันรู้จักเพลิงนทีคนเดียวเพราะเคยมาเป็นนายแบบน้ำหอมให้สามคนที่เหลือเคยเห็นกันไกลๆ ตามงาน บางทีก็หักกันผ่านๆ ตามประสาคนชาติเดียวกัน”

แล้วบทสนทนาของสองสาวกับหนึ่งบุรุษก็เปลี่ยนไป จนถึงเวลานัดหมายจึงลุกเดินตามกันออกไป ศศิธรและจ้าวจันทราเดินควงแขนคุยกันกะหงุกกะหมิงตามประสาหญิงสาวมีครอบครัวแล้ว ส่วนอัยการศึกษาดำเนินตามพลาเงาเมื่อล้วงกระเป่า

“เพลิงเมฆาหรือเพลิงวายุวะ เมื่อแผดไวย แยกยาก”

พรரசฟ้าเดินเข้าห้องพักพร้อมถุงอาหารซึ่งแหวะซื้อมาจากร้านอาหารจีนรถเข็นเจ้าประจำ เธอวางอุปกรณ์ต่างๆ ลงบนโต๊ะไม้แบบพับแล้วเปิดถุงหยิบกล่องหุ้มผ้าออกมาเปิดฝา ปิดตะเกียบออกจากกันแล้วคืบเข้าปากเคี้ยวแกมตุ้ยๆ

เธอปรายตามองมือถือซึ่งช่องสนทนายอดนิยมของสื่อสังคมออนไลน์โซว์รายชื่อผู้ติดต่อหธา และเธอไม่คิดสนใจกดเข้าไปอ่าน ดูท่าคนส่งมาจะว่างจัด พรரசฟ้ากินมะเหมี่ยวจนหมดกล่อง ละเลียดดูดูซาเซียวพร้อมครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เธอมักย้อนนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมาเพื่อระลึกถึงสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดี เป็นการเตือนตนเองว่าชีวิตไม่ง่าย อย่าประมาท

พรரசฟ้าเหลียวมองรอบห้อง แกลยย้ายไปพักคอนโดฯ ที่ไทรีส จัดหาให้เพราะระบบความปลอดภัยที่ดีกว่า คិតจึงไปอยู่เป็นเพื่อนเพราะแกลยังเสียขวัญอยู่ ส่วนนิคพี่ชายมารับไปดูแล เป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกันอย่างน้อยเธอก็หมดห่วง ส่วนเธออ้างว่าติดงานจึงไม่สะดวกที่จะไปพักด้วย แม้ทั้งสามจะเป็นห่วง แต่เธอยืนยันว่าดูแลตัวเองได้ ส่วนงานที่เธอรับปากไทรีสจำต้องปิดไว้ เพราะต้องถูกบ่นแน่หากสามคนนั้นรู้ คอนโดฯ ที่ไทรีสให้พักเธอก็บอกว่ามีคนจ้างให้ดูแล สองสาวนั้นจึงยอมย้ายไปพักและดูแลให้ด้วย ตอนนี้ได้แต่บ่นเพิ่มพ้ำๆ กับตัวเอง

“ขอโทษที่โกหกนะเพื่อนๆ”

พรரசฟ้ากลอกตาขึ้นฟ้าเมื่อมีสายเรียกเข้า เห็นเบอร์คนโทร.มาแล้วอยากบลิ๊ก แต่ไม่อยากทำตัวเป็นเด็ก เธอกดรับสายแบบเสียไม่ได้

“สวัสดีค่ะ ธุระอะไรคะ”

“กว่าจะรับสายได้นะ ข้อความก็ไม่ตอบ”

เป็นเสียงบ่นที่ฟังแล้วสบายใจดีจริงๆ พระรพีพัชร์ยิ้มร้ายให้ความคิด
ซ้ำๆ ของตัวเอง “ถูระคะ ถูระว่ามาเลย”

“ขอโทษแทนเพื่อนด้วยที่ปากเสียใส่”

อ้อ...นี่ว่าเรื่องอะไร “ขอโทษคุณด้วยที่โดนลูกหลง ในฐานะ
ที่รู้จักกัน ขอแนะนำจากใจเลยว่าหาใหม่เถอะ สงสารพ่อแม่คุณหาก
มีสะใภ้แบบนี้”

“ลืซซี่ไม่ใช่แฟนผม ถ้าผมมีจะพามาให้คุณสแกนก่อนละกัน”

“แล้วทำไมฉันต้องทำ” พระรพีพัชร์ถามกลับสีหน้าหงายๆ

“พ่อแม่จะได้ไม่เสียใจที่ส่งผมมาเรียนตั้งไกลแต่มีปัญญาหาได้
ไม่ดี ให้คุณสแกนก่อน ถ้าคุณว่าโอเค พ่อแม่ผมจะได้ภูมิใจว่าไม่ได้
เสียเงินส่งน้องผมมาเรียนอย่างสูญเปล่า”

“น้องลม?”

เพลิงวายุเลื่อนไปตามความยาวของเตียง ยิ้มอย่างอารมณ์ดีเมื่อ
ลูกเจี๊ยบขี้โมโหยอมคุยด้วย “ชื่อเล่นผมไง อนุญาตให้เรียก หรือคุณ
อยากเรียกชื่อสุดแสนยาวล้านนาอย่างเพลิงวายุ ถ้าตามระเบียบสากล
ก็มีสเตอร์ริงลิเมนต์ อะ...ชื่อหรั่งจ๋าที่เพื่อนๆ ที่นี่เรียกก็มี ทอร์นาโด
แต่ชื่อเถอะ เรียกกลมง่ายกว่า”

ใครเรียกร้องยะ ท่ามาตีสนทให้เรียกชื่อลงชื่อเล่น “เรียกคุณ
ง่ายและจบดี”

“อ้าว แล้วถ้ายืนรวมกันกับคนอื่น คุณจะทักใจ หัวดีดีคุณ ไม่ม่ง
กันหมดเทรอ ตกลงทักคุณคนไหนหว่า”

พระรพีพัชร์หายใจพืดพาดๆ “ถึงวันนั้นจะเลือกเองว่าจะทักใหม่
แค่นี้ใช่ไหม ฉันมีถูระต้องทำ”

เพลิงวายุหัวเราะ “เฮ้อ...เป็นลูกเจี๊ยบขี้โมโหยจริงๆ พรุ่นนี้ว่างใหม่
จะชวนไปห้องสมุด”

“ถ้าเกี่ยวกับเรื่องงานก็ไป แต่เราจะไม่ไปด้วยกัน”

“อะไร ยังไม่หายโกรธอีกหรือ เรื่องแค่นี้เอง ถึงขั้นรังเกียจไม่ยอมไปไหนด้วยกัน เป็นเศร้า เป็นเสียใจ เป็นเครียด เป็นน้ำตาหยดติงๆ”

“เฮ้อ...ถ้าเป็นเพื่อนสนิทจะบอกว่าเป็นบ้า ดีที่คุณไม่ใช่เลยไม่บอก”
เพลิงวายุหัวเราะจนไหลล้น แต่คิปลุกอยู่ “อะ...ก็คุณบอกเอง จะไม่ไปกับผม”

“เราจะไปสืบหาคนร้ายและมีฉันเป็นเหยื่อล่อ คนร้ายฟังเสียงหญิงสาวที่ใช้ชีวิตตามลำพัง หากเราไปด้วยกันคนร้ายตีความว่าเราเป็นแฟนกัน มันจะมาจับฉันไปฆ่าไหม คิดสิคิด เฮ้อ...เหนื่อย”

“คุณแก่งจ้ง รอบคอบ แบบนั้นตามหลังกันเข้าไป จะได้ไม่มีใครสงสัย”

“ตามนั้น มีอะไรอีกไหม”

“รีบเหอ รีบเหอ” เพลิงวายุพยายามกลั้นเข้ากับเสียงเบ๊วๆ ตะแ่งวู้ๆ ของตนเอง

“ก็ไม่รีบเท่าไร แค่ไม่อยากคุยถ้าไม่ใช่ธุระจำเป็น บายค่ะบ๊อดดี”

เสียงบ่งบอกว่าถูกตัดสายไปแล้วดังรัวๆ เพลิงวายุส่ายหน้า เขาโยนมือถือไว้บนหมอนอีกใบแล้วนอนหงายมองเพดานห้อง อย่างน้อยคืนนี้ก็ไม่นอนเบืออยู่คนเดียว ร่างหนาพลิกกายเอื้อมคว้ามือถือเปิดห้องสนทนาสี่เหลี่ยมขึ้นมา พิมพ์ข้อความยิกๆ แล้วกดส่ง รอไม่นานปลายทางก็กดอ่านแล้วส่งข้อความกลับมาว่า

‘นอนนะ อย่าฟุ้งซ่าน นัดหมอไหม น่าจะขาดยา’

เพลิงวายุหัวเราะก๊ากลั่นห้องเมื่อนึกถึงหน้าเบื้อๆ ของเจ้าของข้อความ “แค่ส่งภาพหล่อๆ ไปให้พร้อมบอกฝันดี ทำไม่ต้องร้ายยายลูกเจี๊ยบเอ๊ย” เขาออกคำสั่งปิดไฟ ห้องทั้งห้องก็ตกอยู่ในความมืด ส่วนคนส่งก็คว่ำหมอนข้างมากอดแล้วกลับไปพร้อมรอยยิ้มกับใบหน้าเพื่อนใหม่ที่คุยสนุกดี

พรรชฟ้าเดินเข้ามาในอาคารชั้นเดียวสีขาวทั้งหลัง ป้าย
สีน้ำตาลเข้มตัวอักษรสีขาวขนาดสบายตาติดอยู่เหนือประตูทางเข้า
'ห้องสมุดโรสลินท์' ที่นี้เป็นห้องสมุดเอกชนที่ตั้งอยู่ย่านมหาวิทยาลัย
ประวัติและจุดประสงค์ของการก่อตั้งมาจากชายหญิงที่รักกันมากคู่หนึ่ง
แต่ไม่สมหวังในรัก ฝ่ายชายจึงสร้างห้องสมุดนี้ขึ้นเพื่อระลึกถึงคนรัก
เพราะหญิงสาวคนนั้นเป็นคนรักหนังสือ ปัจจุบันนี้ห้องสมุดแห่งนี้
เป็นของทายาทของผู้ก่อตั้ง ซึ่งยังคงเปิดให้บริการสำหรับนักศึกษาและ
บุคคลทั่วไป พนักงานที่ดูแลล้วนเป็นลูกจ้าง ส่วนตัวเจ้าของจะส่ง
ทนายความมาดูแลผลประโยชน์และรับฟังปัญหาเดือนละครั้ง

พรรชฟ้าเลือกหนังสือสำหรับนักบริหารรุ่นใหม่ติดมือมาสามสี่เล่ม
แล้วเลือกนั่งชิตริมกระจกโดยหันหลังให้กระจกซึ่งมองเห็นภายนอก
อาคาร แต่ด้านหน้าเธอสามารถเห็นความเป็นไปของห้องสมุดแห่งนี้
เป็นมุมกว้าง

ที่นี่เปิดบริการเก้าโมงเช้าถึงหนึ่งทุ่ม พนักงานรวมกันแปดคน
แบ่งเป็นสี่คนต่อหนึ่งกะ พนักงานสองคนผลัดกันอยู่หลังเคาน์เตอร์เพื่อ
รับข้อมูลการยืม-คืนหนังสือ ส่วนอีกสองคนจะมีหน้าที่จัดเรียงหนังสือ
และดูแลให้คำแนะนำ บรรยากาศโดยรวมก็เหมือนห้องสมุดทั่วไป
มีหนังสือรวมกันมากกว่าหมื่นเล่ม ในยุคที่มนุษย์หันไปพึ่งเทคโนโลยี
อ่านทุกอย่างผ่านหน้าจอ แต่ก็ยังมีคนบางกลุ่มที่ยังพิสมัยกับการสัมผัส
จับต้อง เสพกลิ่นกระดาษและชื่นชมกับจินตนาการของทีมออกแบบปก
และรูปเล่ม

สมาชิกที่นวนเวียนเปลี่ยนเข้ามา บ้างก็เดินออกไปอาจจะ
ไม่เนื่องแน่นแต่ก็ไม่เจียบเหงา ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเข้ามาใช้บริการ
และกลุ่มวัยทำงานบ้างประปราย พรรชฟ้ามองร่างสูงซึ่งหยุดยืนอยู่
ตรงหน้าพร้อมรอยยิ้ม เธอเหลือบมองพนักงานกำลังเซ็นรถเก็บหนังสือ
เดินผ่านหลังเพลิงวายุในระยะสองฟุต

“สวัสดีครับอาจารย์ ผมเป็นนักศึกษาที่ติดต่อเรื่องเรียนไว้ครับ”
พระราชฟ้าแม่จะงลงในตอนแรก แต่เพียงเสี้ยวนาทีเธอก็เข้าใจ
“เชิญนั่งคะ เรามีเวลาสองชั่วโมงสำหรับบทเรียนแรก”

สำหรับระบบการศึกษาที่ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีการสอนเพิ่มเติม
สำหรับผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ คนเรียนเองก็ไม่ได้จำกัดแค่อายุวัยเรียน
ภาคปกติ มีมากมายที่อาจารย์อายุน้อยสอนนักศึกษาที่อายุมากกว่า
เพลิงวายุใช้วิธีนี้จึงไม่เป็นที่สงสัย

นักเรียนปลอมนั่งลงพร้อมไอแพดและหนังสือเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์สองสามเล่ม เสียงทุ่มซึ่งไร้ความกวนเหมือนทุกวันถามเบาๆ
“คุณนั่งสำรวจแล้วพอจะมีใครน่าสงสัยบ้างไหม”

พระราชฟ้าส่ายหน้า แสร้งทำเป็นเปิดหนังสือที่เพลิงวายนำมาแล้ว
วางลงเพื่อหยิบไอแพดของตนมาปลดล็อกหน้าจอ เอ่ยเสียงเบากลับไป
“ไม่มี ทุกอย่างสงบมาก เรามาสรางโมเดลผู้ต้องสงสัยดีกว่า คุณเปิด
ไอแพดแล้วขยับมานั่งข้างๆ โหลดเกมที่ฉันสั่งให้”

เพลิงวายุทำตาม เมื่อโหลดเสร็จจึงพบว่าเกมที่โหลดมาเป็นเหมือน
เกมเติมคำในช่องว่าง เมื่อทำสำเร็จจะได้เพชร หัวใจและเหรียญในการ
ผาดาดันต่อไป เขาเงยหน้ามองพระราชฟ้าซึ่งก้มหน้ามองจอไอแพดในมือ
เพื่อเติมช่องว่างในเกม เขาก็มองจึงพบว่ามียักษ์เพิ่มลงในเกมของเขา
ด้วย

“คล้ายเกมออนไลน์ที่เล่นกับเพื่อน ใครมีข้อมูลอะไรก็เติมลงไป
จะได้ช่วยกันวิเคราะห์ วันนี้เรามาเพิ่มตัวละครโดยอ้างอิงจากพนักงาน
ห้องสมุด เปิดโหมดเพื่อนบ้านได้เลยคุณ”

เพลิงวายุยกยืม จลลาด ผู้หญิงคนนี้มีแต่เรื่องสนุก “คุณเขียนเกม
เองหรือ จบวิศวะคอมพิวเตอร์นี่นะ คงไม่ยาก”

“เกมง่ายๆ ไม่ได้ใช้ความสามารถอะไรมาก มาเริ่มงานดีกว่า
ก่อนอื่นตั้งชื่อแบ่งกลุ่ม ผู้ชายมีห้าคน เราจะใช้ตัวอักษรตัวแรกแทน

“ชื่อจริง หากมีข้อมูลหลุดไปจะได้ไม่มีใครรู้”

“จะหลุดไปทางไหนคุณ” เพลิงวายุถาม

“ใครจะรู้ อะไรก็เกิดขึ้นได้ เช่น คุณเดินออกไปโดนรถชนหมดสติ แล้วมีมือดีฉกไอแพดคุณไป ข้อมูลหลุดไม่หลุด?”

“หลุดสิ ถ้าใครเปิดเครื่องได้ แต่ขอเถอะ ยกตัวอย่างดีกว่านี้ นิดหนึ่งนะ เอาแค่ผมเดินออกไปสะดุดรอยยิ้มสาว ๆ แล้วล้มลงหมดสติ เท่กว่ามากและไม่หวาดเสียวด้วย”

“ไร้สาระ เริ่มงาน บ้านหลังแรกยกให้มิสเตอร์พีเป็นตัวแทนผู้ขาย คนที่อยู่หลังเคาน์เตอร์ ป้ายบนหน้าอกเขาคือปีเตอร์”

“คนนี้น่าสนใจ บุคลิกเหมือนพวกเก็บกด ทั้งที่ทำอาชีพบริการ แต่ดูไม่ค่อยมีมนุษยสัมพันธ์เท่าไร ทั้งยังไม่สบตาใครเหมือนคนมีเรื่อง ปกปิด” เพลิงวายุมองเป้าหมายแล้วก้มหน้าลงเมื่อเป้าหมายหันมามอง

“เขาเป็นผู้ต้องสงสัยหลัก ใส่ดาวไว้หลังชื่อแล้วกัน” พระรพีพ่ายกหน้ารับรู้ แล้วเร่งมือสร้างบ้านหลังที่สอง “บ้านนี้ยกให้มิสเตอร์พี แทนพนักงานที่ยืนคุยกับหญิงสาวเอเชียมุนั้น” ทั้งคู่มองไปยังชายหนุ่ม ร่างสูงแต่งกายดูดีจนไม่คิดว่าจะมาทำงานที่นี่

“เหมือนพวกเพลย์บอยตกหญิง จับตาดูเป็นพิเศษละกัน”

เพลิงวายุปรายตากลับมามองหญิงสาวที่หันกลับมาสบตาเขา พระรพีก้มหน้าลงใส่ข้อมูลตามที่เขาบอกทันที

“คนนั้นชื่อเอริก ใช้ชื่อมิสเตอร์เอ ละกัน” พระรพีมองเป้าหมาย เพลิงวายุมองตามสายตาพระรพีไปยังชายหนุ่มร่างผอมซึ่งกำลัง ยืนเรียงหนังสือด้วยที่ทำหะนูถนอมหนังสือราวกับของล้ำค่า

“เขารักหนังสือมากเลยสินะ ไม่น่ามีพิษภัย”

“ส่วนคนที่เหลือฉันสอบถามมาแล้ว เป็นพนักงานพาร์ทไทม์ เพิ่งมาทำงานได้ไม่ถึงอาทิตย์ ไม่น่าใช่คนที่เราตามหา”

เพลิงวายุพยักหน้าเบาๆ แต่ไม่ออกความคิดเห็น ในขณะที่มือ

ก็กำลังสร้างบ้านในเกมบ้าง เขายิ้มเมื่อโปรแกรมสร้างบ้านในเกมให้เลือกเฟอร์นิเจอร์ห้องนอน

พระราชฟ้าละสายตาจากงานที่ทำเมื่อสร้างบ้านให้สมาชิกในห้องสมุดครบแล้ว เธอมองบ้านหลังใหญ่ซึ่งถูกสร้างอยู่ตรงกลางแล้วเงยหน้ามองคนทำ “สร้างทำไม ตัวละครวันนี้ครบแล้ว”

“ยังไม่ครบ นี่ยังไม่ได้จับเลย” คนเล่นมุกกลับหัวเราะแล้วชูตปากเบาๆ เมื่อถูกบิตท่อนขาจนเรียกว่าเนื้อเกือบหลุด

“อย่าไร้สาระ จริงจังบ้างคุณ ชีวิตไม่ใช่เรื่องตลก ว่าไง สร้างทำไม เปลืองพื้นที่”

เพลิงวายุยิ้มแล้วใส่ชื่อเจ้าของบ้านลงไป หันมองหน้าคนข้างๆ ซึ่งเงยหน้าขึ้นมามองพอดี

สีหน้างงเอ่ยถาม “มีสเตอร์พีแอนด์มิสซิสพี ใคร?”

คนสร้างยกยิ้มอธิบายสีหน้าภูมิใจ

“คุณกับผมไง คู่รักผู้สังเกตุการณ์ เห็นไหมบ้านเราอยู่ตรงกลาง ล้อมรอบไปด้วยเพื่อนบ้านผู้นำสงสัย คราวนี้เราจะจับตามองได้อย่างถึงพริกถึงขิง”

อยากจะบ๊ายบาย หมอนี่ก็ขบขัน เธอมองเลี้ยวหน้าด้านข้างอย่างพิจารณา ผู้ชายคนนี้มีรูปลักษณ์ภายนอกที่คนส่วนใหญ่สามารถสะดุดตาตั้งแต่แรกเห็น บุคลิกที่ดูสบายๆ กับทุกสิ่งรอบกายทำให้คนอยู่ใกล้สัมผัสได้ถึงความสะดวกสบาย คำพูดคำจาฟังผ่านๆ อาจคิดว่าเป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา แต่ความจริงแล้วเขาแฝงบางอย่างที่สำคัญไว้เป็นบางครั้ง คนคนนี้นี้ถ้าคบเป็นเพื่อนก็ไม่เสียหาย

“แอบมองผม หลงเสน่ห์ผมหรือเปล่า” คนถูกแอบมองถามยิ้มๆ

เพลิงวายุคิดว่าจะได้เห็นอาการเขินอายของพระราชฟ้า แต่ผิดคาดสิ่งที่มองเห็นจากดวงตาคู่สวยตรงหน้านั้นมีเพียงความนิ่งเรียบติดจะเฉยชาแถมเบื้อหน้ายังไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในทำนองที่คาดว่า

จะเห็นแม่แต่น้อย และเขากำลังซิงซังรอยยิ้มของพระราชฟ้า ที่มองมาราวกับเขาคือเด็กชายแปดขวบจอมเกรทที่มีโอกาสแกล้งเด็กผู้หญิงที่ตัวเองชอบ

ในขณะที่คนถูกกล่าวหายังไม่ละลายตาไปจากใบหน้าของเพื่อนใหม่ พระราชฟ้าเอนร่างพิงพนักเก้าอี้แล้วเบือนหน้าไปมองวิวภายนอกยิ้มๆ เธอมองครอบครัวเล็กๆ ครอบครัวหนึ่งซึ่งกำลังจูงมือเดินผ่านหน้าไป ชายอเมริกันร่างท้วมในชุดแต่งกายเรียบง่ายจูงมือเล็กป้อมของเด็กหญิงข้างหนึ่ง ส่วนมือเล็กป้อมอีกข้างอยู่ในอุ้งมือของหญิงสาวผมทองเปียเปียไว้ด้านหลัง

“คุณว่าครอบครัวนั้นมีความสุขไหม”

เพลิงวายุมองตามสายตาของคนถาม ก่อนตอบ “มีสิ หรือคุณคิดว่าไม่มี”

พระราชฟ้าตั้งคำถามราวกับมีบางสิ่งติดค้างในใจ “แล้วคิดว่าพวกเขาจะมีความสุขแบบนี้ไปอีกนานเท่าไร”

“ไม่มีใครรู้หรอกคุณว่าจะสูญเสียคนสำคัญไปวันใด ต่อให้เราเก็บซ่อนเอาไว้นานเพียงไรหรือลึกลับแค่ไหน เมื่อถึงเวลาย่อมต้องจากกัน ไม่ว่าจะจากเป็นหรือจากตาย จากกันด้วยดีหรือจากกันด้วยความพยายาม”

“ทั้งๆ ที่รู้ว่าจะต้องสูญเสียก็ยิ่งรัก แต่นี่ไม่ หัวใจของฉันไม่มีที่ว่างให้ใครเข้ามาเพื่อทิ้งบาดแผลไว้เมื่อลาจาก จะจากลาด้วยสิ่งใดก็ไม่ปรารถนาทั้งนั้น คุณสบายใจได้ สิ่งเดียวที่ฉันมีให้คุณนอกจากเพื่อนร่วมงานตามหน้าที่ก็คือมิตรภาพ สำหรับคุณ ฉันเป็นอะไรก็ได้ แต่สำหรับฉัน คุณเป็นได้แค่สายลม ผ่านมาในวันที่อากาศดีแบบวันนี้ และพร้อมที่จะจากไปโดยไม่มีใครคาดเดาได้”

เพียงชั่ววูบที่รู้สึกหวนงัดไตแผงออก แต่ก็เลื่อนหายไปราวกับไม่เคยรู้สึก “ดักคอบิตทุกช่องทางแบบนี้ รู้สึกสงสารผมบ้างไหมครับ

คุณสุภาพสตรี” เพลิงวายุยิ้มให้สุภาพสตรีตรงหน้าและหันมาสบตาพร้อมรอยยิ้ม

“คุณเป็นคนสุดท้ายที่ฉันจะสงสาร”

พระราชฟ้ายิ้มให้กับท่าทางแสรังปวดหัวใจนั้น เอาละ เธอรู้แล้วว่า ‘ผู้ชายตรงหน้าก็ได้แยะ แต่เราแค่เพื่อนกัน’

ทั้งสองเบือนหน้าไปมองเสียงโครมครามเหมือนของหนักหล่นลงกระทบพื้น ภาพตรงหน้าที่เห็นสร้างความตื่นตระหนกให้ไม่น้อย โดยเฉพาะพระราชฟ้า

เพลิงวายุคว้ากำปั้นสั้นเทาของพระราชฟ้ามายัดไว้ “มือคุณอยู่ในที่ปลอดภัยแล้ว คราวนี้ผมคงต้องบอกคุณว่า ยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะครับ คุณพระราชฟ้า นรากร”

พระราชฟ้ามองมือตนเองที่ถูกโอบไว้ได้उँงมือหนาแล้วเงยหน้าขึ้นมองตามสายตาของเพลิงวายุ เสียงแผ่วเบาเอ่ยบอก “ยินดีเหมือนกัน”

